GENERALINĖS ADVOKATĖS VERICA TRSTENJAK IŠVADA, pateikta 2008 m. spalio 2 d.[1]

Turinys

I — Įžanga . . . . . I - 7057

II — Teisinis pagrindas . . . . . I - 7057

III — Faktinės aplinkybės ir procedūra . . . . . I - 7061

A — Bylos pagrindas . . . . . I - 7061

B — Byla Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas . . . . . I - 7062

C — Byla Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai . . . . . I - 7063

D — Dalinis ginčijamo reglamento panaikinimas atgaline data . . . . . I - 7063

IV — Įžanginės pastabos . . . . . I - 7064

A — Pirmosios instancijos teismo vykdoma ginčijamo reglamento peržiūra . . . . . I - 7064

B — Teisingumo Teismo vykdoma skundžiamo sprendimo peržiūra . . . . . I - 7065

V — Apeliacinio skundo priimtinumas . . . . . I - 7066

A — Šalių pastabos . . . . . I - 7066

B — Teisinis vertinimas . . . . . I - 7066

VI — Pirmasis apeliacinio skundo pagrindas . . . . . I - 7068

A — Skundžiamas sprendimas . . . . . I - 7068

B — Šalių pastabos . . . . . I - 7068

C — Teisinis vertinimas . . . . . I - 7070

D — Išvada . . . . . I - 7073

1 — Originalo kalba: vokiečių.

VII — Antrasis apeliacinio skundo pagrindas . . . . . I - 7073

A — Antrojo apeliacinio skundo pagrindo pirma dalis . . . . . I - 7074

1. Skundžiamas sprendimas . . . . . I - 7074

2. Šalių pastabos . . . . . I - 7074

3. Teisinis vertinimas . . . . . I - 7077

4. Išvada . . . . . I - 7079

B — Antrojo apeliacinio skundo pagrindo antra dalis . . . . . I - 7080

1. Skundžiamas sprendimas . . . . . I - 7080

2. Šalių pastabos . . . . . I - 7080

3. Teisinis vertinimas . . . . . I - 7082

4. Išvada . . . . . I - 7084

VIII — Trečiasis apeliacinio skundo pagrindas . . . . . I - 7084

A — Skundžiamas sprendimas . . . . . I - 7084

B — Šalių pastabos . . . . . I - 7085

C — Teisinis vertinimas . . . . . I - 7086

1. Atskaitymų poveikis priežastiniam ryšiui . . . . . I - 7087

2. Žalos įvertinimas . . . . . I - 7089

D — Išvada . . . . . I - 7092

IX — Išvada dėl teisinio vertinimo . . . . . I - 7092

X — Išlaidos . . . . . I - 7092

XI — Išvada . . . . . I - 7093

I — Įžanga

1. Šioje byloje Europos Bendrijų Teisingumo Teismas (toliau – Teisingumo Teismas) turi nuspręsti dėl apeliacinio skundo, kurį Indijos bendrovė *Moser Baer India Ltd* pateikė dėl 2006 m. spalio 4 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Moser Baer India prieš Europos Bendrijų Tarybą*, T-300/03[2] (toliau – skundžiamas sprendimas).

2. Apeliantė ir ieškovė pirmojoje instancijoje (toliau – apeliantė) siekia panaikinti skundžiamą sprendimą, kuriame Pirmosios instancijos teismas atmetė jos ieškinį dėl 2003 m. birželio 2 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 960/2003, įvedančio nuolatinį kompensacinį mokestį Indijos kilmės įrašomųjų kompaktinių diskų importui[3], (toliau – ginčijamas reglamentas) panaikinimo.

II — Teisinis pagrindas

3. Ginčijamo reglamento teisinis pagrindas yra 1997 m. spalio 6 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2026/97 dėl apsaugos nuo subsidijuoto importo iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių[4] (toliau – pagrindinis reglamentas[5]).

4. Pagrindinio reglamento 5 straipsnyje nustatyta:

„Kompensuotinos subsidijos dydžio apskaičiavimas

Šiame reglamente kompensuotinų subsidijų dydis skaičiuojamas subsidijos gavėjui suteiktos naudos išraiška, nustačius, kad tokios naudos suteikta subsidijavimo tyrimo laikotarpiu <…>“

5. Pagrindinio reglamento 7 straipsnyje įtvirtintos bendrosios subsidijų skaičiavimo nuostatos. Šio straipsnio 3 dalyje nustatyta:

„Jei subsidija gali būti susieta su ilgalaikio turto įsigijimu arba būsimu įsigijimu,

2 — 2006 m. spalio 4 d. Sprendimas *Moser Baer India prieš Europos Bendrijų Tarybą* (T-300/03, Rink. p. II-3911).

3 — OL L 138, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 46 t., p. 250.

4 — OL L 288, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 10 t., p. 78.

5 — Kompensaciniai mokesčiai subsidijuotam importui yra nustatomi reglamentais. Turint omenyje, kad teisinis pagrindas kompensaciniams mokesčiams nustatyti taip pat yra reglamentas, tas reglamentas, kuriuo remiantis priimamas antisubsidinis reglamentas, vadinamas „pagrindiniu reglamentu“.

kompensuotinos subsidijos suma skaičiuojama išdėstant subsidiją visam laikotarpiui, atspindinčiam įprastinį tokio turto nuvertėjimo laiką atitinkamoje pramonėje“.

6. Pagrindinio reglamento 8 straipsnyje nustatyta:

„Žalos nustatymas

<…>

2. Žala nustatoma remiantis ją patvirtinančiais įrodymais ir objektyviai kartu ištyrus:

a) subsidijuoto importo kiekį ir poveikį panašių prekių kainoms Bendrijos rinkoje; ir

b) tokio importo nulemtus padarinius Bendrijos pramonei.

3. Vertinant subsidijuoto importo kiekį, reikia atsižvelgti į tai, ar smarkiai išaugo subsidijuotas importas apskritai arba palyginti su gamyba ar suvartojimu Bendrijoje. Vertinant subsidijuoto importo poveikį kainoms, reikia apsvarstyti, ar subsidijuotas importas yra pateikiamas daug mažesnėmis kainomis nei Bendrijos pramonės panašios prekės kaina, arba, ar toks importas turėjo kitokį poveikį – gerokai nusmukdė kainas arba smarkiai trukdė kainoms kilti, kaip kad būtų atsitikę kitomis aplinkybėmis. Jokie iš šių veiksnių nėra būtinai lemiami.

<…>

5. Nagrinėjant subsidijuoto importo padarinius aptariamai Bendrijos pramonei, reikia ištirti visus svarbius atitinkamos pramonės

būklę rodančius ekonominius veiksnius ir rodiklius, tokius, kaip pramonės pastangos atsigauti po subsidijavimo ir dempingo praeityje padaryto poveikio, kompensuotinų subsidijų sumų dydis, esamas ir galimas prekybos, pelno normos, produkcijos, rinkos dalies, produktyvumo, investicijų grąžos, galingumų naudojimo sumažėjimas, Bendrijos kainas nulemiantys veiksniai, esamas ir galimas neigiamas poveikis pinigų apyvartai, gamybos priemonėms, užimtumui, uždarbiui, augimui, galimybėms sukaupti kapitalą ir pritraukti investicijas; o žemės ūkyje, ar padidėjo našta vyriausybinėms paramos programoms. Šis sąrašas nėra išsamus, be to, jokie iš išvardytų veiksnių nėra būtinai lemiami.

6. Pateikus visus šio straipsnio 2 dalyje minimus svarbius įrodymus turi būti aišku, kad subsidijuotas importas daro žalą, kaip apibrėžta šiame reglamente. O konkrečiau, turi būti aišku, kad pagal 3 dalį apibrėžtas kiekis ir (arba) kainos sukėlė 5 dalyje nurodytus padarinius Bendrijos pramonei ir kad šie padariniai yra tokie rimti, jog juos galima klasifikuoti kaip esminius.

7. Taip pat turi būti nagrinėjami ir kiti be subsidijuoto importo žinomi veiksniai, kurie tuo pat metu daro žalą Bendrijos pramonei, kad būtų užtikrinta, jog šių veiksnių padaryta žala nepriskiriama subsidijuotam importui pagal šio straipsnio 6 dalį. Veiksniai, kuriuos būtų galima svarstyti šiuo atveju, yra šie: nesubsidijuoto importo kiekiai ir kainos, paklausos sumažėjimas ar vartojimo tendencijų pokyčiai, prekybos apribojimai ir konkurencija tarp trečiosios valstybės ir Bendrijos gamintojų, technologijos pažanga, Bendrijos pramonės produktyvumo ir eksporto veiksmingumo plėtra. <…>“

7. Pagal pagrindinio reglamento 15 straipsnio 1 dalies trečiąjį sakinį kompensacinio mokesčio dydis negali viršyti nustatytų kompensuotinų subsidijų dydžio, tačiau turi būti už pastarąjį mažesnis, jei tokio mažesnio mokesčio pakaks atitaisyti žalą Bendrijos pramonei.

8. Pagrindinio reglamento 28 straipsnyje nustatyta:

„Vengimas bendradarbiauti

1. Tais atvejais, kai bet kuri suinteresuota šalis atsisako sudaryti galimybių gauti informaciją, kitokiu būdu nesuteikia reikalingos informa-

cijos per šiame reglamente nurodytą laiką arba smarkiai kliudo atlikti tyrimą, preliminarios ar galutinės, teigiamos ar neigiamos išvados gali būti padarytos pagal turimus faktus.

Išsiaiškinus, kad bet kuri suinteresuota šalis pateikė melagingą ar klaidingą informaciją, tokios informacijos nepaisoma ir gali būti pasiremta turimais faktais.

Suinteresuotos šalys įspėjamos apie vengimo bendradarbiauti padarinius.

<…>

3. Suinteresuotos šalies pateiktos informacijos paisoma netgi tada, kai ji nėra visais atžvilgiais tobula, jeigu tokie trūkumai nesukelia pernelyg didelių sunkumų padaryti pagrįstai tikslią išvadą, jeigu tokia informacija yra pateikta laiku ir gali būti patikrinta, taip pat jeigu šalis stengėsi kiek galėdama.

4. Nepriėmus įrodymų ar informacijos, juos pateikusiai šaliai nedelsiant pranešamos priežastys ir sudaroma galimybė per nurodytą laiką pateikti tolesnius paaiškinimus. Nusprendus, kad paaiškinimai yra nepatenkinami, tokių įrodymų ar informacijos atmetimo priežastys atskleidžiamos ir išdėstomos išvadose.

5. Jeigu darant sprendimus, taip pat ir skaičiuojant kompensuotinų subsidijų dydį, remiamasi šio straipsnio 1 dalies nuostatomis ir skunde pateikta informacija, tokia informacija tikrinama, jei taip yra praktiška ir pagal tyrimo trukmės apribojimus įmanoma, lyginant ją arba su kitų nepriklausomų šaltinių pateikta informacija, kaip antai paskelbtais kainoraščiais, oficialia importo statistika, muitinės deklaracijomis; arba su tyrimo metu iš kitų suinteresuotų šalių gauta informacija.

6. Jeigu suinteresuota šalis vengia bendradarbiauti arba bendradarbiauja nevisiškai ir dėl to nepateikiama svarbi informacija, rezultatai tai šaliai gali būti ne tokie palankūs, kaip tuo atveju, jei ji būtų bendradarbiavusi tinkamai.“

III — Faktinės aplinkybės ir procedūra

A — *Bylos pagrindas*

9. Ieškovė yra Indijoje įsteigta bendrovė, gaminanti įvairias laikmenas, o konkrečiai – įrašomuosius kompaktinius diskus (toliau – CD-R).

10. *Committee of European CD-R Manufacturers* (toliau – CECMA) pateikus skundą, 2002 m. gegužės 17 d. Komisija pradėjo Indijos kilmės CD-R importo tyrimą[6]. Remdamasi 2003 m. gegužės 20 d. priimtu Komisijos pasiūlymu, Taryba priėmė ginčijamą reglamentą. Šiame ginčijamame reglamente Taryba nustatė nuolatinį 7,3 % kompensacinį mokestį Indijos kilmės CD-R importui.

11. Ginčijamame reglamente Taryba nustatė, kad apeliantė gavo subsidijas tam tikrų gamybos priemonių (toliau – subsidijuojamas turtas) atleidimo nuo importo mokesčių forma[7].

12. Skaičiuodama naudą Taryba atskaitos tašku pasirinko šešerių metų nuvertėjimo laikotarpį[8]. Tokį pasirinkimą ji pagrindė tuo, kad subsidijuojamas turtas buvo CD-R gamybai skirtos liejimo formos, o ne patys mechanizmai. Taryba atmetė apeliantės reikalavimą turtą priskirti prie mechanizmų, remdamasi jos apskaitos dokumentais, o tai turėjo reikšti, kad atskaitos tašku turėjo būti imamas trylikos metų nuvertėjimo laikotarpis, nes apeliantės pateikti apskaitos duomenys apie nagrinėjamo turto nuvertėjimą prieštaravo mokesčių deklaracijų duomenims[9].

13. Nustatydama žalą Bendrijos pramonei Taryba savo argumentus grindė, be kita ko, tuo, kad nuo 2000 m. iki tiriamojo laikotarpio (2001 m. balandžio 1 d.–2002 m. kovo 31 d.) CD-R importas iš Indijos į Bendriją išaugo, o CD-R pardavimo kainos per tą patį laikotarpį sumažėjo 59 %, taigi per šį laikotarpį dėl importo vidutiniškai 17,7 % sumažėjo nuostolingos Bendrijos pramonės pardavimo kainos. Taryba palygino duomenis, nustatytus remiantis Eurostato duomenimis, ir apeliantės pateiktus duomenis bei nustatė, kad remiantis ir vienais, ir kitais gaunami panašūs rezultatai[10]. Taryba nustatė, kad nagrinėjamajam laikotarpiui (nuo 1998 m.

6 — OL C 116, p. 4.
7 — Ginčijamo reglamento 38–47 konstatuojamosios dalys.
8 — Tačiau Taryba sumažino šį laikotarpį iki 4 metų ir 2 mėnesių; žr. ginčijamo reglamento 43–45 konstatuojamąsias dalis.
9 — Ginčijamo reglamento 39–41 konstatuojamosios dalys.
10 — Ginčijamo reglamento 58–64 konstatuojamosios dalys.

sausio 1 d. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos) būdingos neigiamos atsargų lygio tendencijos[11].

14. Nustatydama žalos priežastinį ryšį Taryba, *inter alia*, apsvarstė apeliantės argumentą, kad patento savininkas CD-R gamintojams nustatė pernelyg didelius antikonkurencinio pobūdžio atskaitymus. Tačiau Taryba atmetė bet kokį šio veiksnio poveikį žalai, ypač todėl, kad tiek apeliantė, tiek Bendrijos pramonės gamintojai turėjo mokėti šiuos atskaitymus dar iki atsirandant nustatytajai žalai. Todėl nustatytosios žalos negalėjo nulemti atskaitymų mokėjimas[12].

B — *Byla Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas*

15. Apeliantė pateikė ieškinį dėl ginčijamo reglamento. Komisijai ir CECMA buvo leista įstoti į bylą Tarybos reikalavimams palaikyti.

16. Ieškinyje apeliantė ypač prieštaravo dėl[13]:

— subsidijuojamo turto priskyrimo prie liejimo formų ir viso subsidijuojamo turto priskyrimo prie liejimo formų (ieškinio antrojo pagrindo antroji dalis),

— faktinių aplinkybių, kuriomis buvo grindžiama žala Bendrijos pramonei, vertinimo klaidos, ypač dėl kainų tendencijų ir atsargų lygio (ieškinio trečiasis pagrindas),

— pagrindinio reglamento 8 straipsnio 6 ir 7 dalių pažeidimo, vertinant CD-R patentų savininko tariamai antikonkurencinio pobūdžio atskaitymų poveikį (ieškinio penktasis pagrindas).

17. Skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas atmetė visą dabartinės apeliantės ieškinį dėl ginčijamo reglamento

11 — Dėl atsargų žr. ginčijamo reglamento 80–89 konstatuojamąsias dalis.

12 — Žr. ginčijamo reglamento 134 ir 135 konstatuojamąsias dalis.

13 — Čia paminėti tik apeliaciniam nagrinėjimui svarbūs ieškinio pagrindai.

ir nurodė jai padengti savo bei atsakovės patirtas bylinėjimosi išlaidas.

C — *Byla Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai*

18. 2006 m. gruodžio 22 d. pareiškimu, kurį Teisingumo Teismo kanceliarija gavo 2006 m. gruodžio 28 d., apeliantė pareiškė šį apeliacinį skundą. Ji Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— patenkinti apeliantės reikalavimą, pateiktą pirmojoje instancijoje, t. y. panaikinti ginčijamą reglamentą tiek, kiek jis taikomas apeliantei,

— nurodyti Tarybai padengti bylinėjimosi išlaidas pirmojoje ir apeliacinėje instancijose.

19. Taryba ir Komisija teigia, kad Teisingumo Teismas turėtų:

— atmesti apeliacinį skundą,

— nurodyti apeliantei padengti bylinėjimosi išlaidas abiejose instancijose.

20. Vykstant rašytinei procedūrai, apeliantė, Taryba ir Komisija pateikė pastabas. Apeliantė, Taryba ir Komisija dalyvavo 2008 m. liepos 10 d. teismo posėdyje

D — *Dalinis ginčijamo reglamento panaikinimas atgaline data*

21. Nuo 2006 m. lapkričio 5 d. ginčijamas reglamentas panaikintas 2007 m. spalio 30 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1293/2007, panaikinančiu antidempingo muitus, nustatytus Reglamentu (EB) Nr. 1050/2002 Taivano kilmės įrašomųjų kompaktinių diskų importui ir nustatančiu muitų grąžinimo ar atsisakymo juos išieškoti sąlygas ir panaikinančiu kompensacinius muitus, nustatytus Tarybos Reglamentu (EB) Nr. 960/2003 Indijos kilmės įrašomųjų kompaktinių diskų importui,

leidžiančiu juos grąžinti arba atsisakyti juos išieškoti bei nutraukiančiu tyrimą dėl šių diskų importo[14] (toliau – panaikinimo reglamentas). Tačiau panaikinimo reglamentas nedaro jokio poveikio ginčijamo reglamento taikymui nuo pastarojo įsigaliojimo dienos iki 2006 m. lapkričio 5 dienos.

IV — Įžanginės pastabos

22. Ginčijamame reglamente, remiantis pagrindiniu reglamentu, nustatyti kompensaciniai mokesčiai subsidijuotam importui. Prieš pradėdama nagrinėti atskirų apeliacinio skundo pagrindų priimtinumą ir esmę, visų pirma, norėčiau trumpai išnagrinėti Pirmosios instancijos teismo vaidmenį byloje dėl tokio reglamento panaikinimo (A) ir trumpai išdėstyti, kokia apimtimi Teisingumo Teismas gali peržiūrėti Pirmosios instancijos teismo sprendimą (B).

A — *Pirmosios instancijos teismo vykdoma ginčijamo reglamento peržiūra*

23. Ginčijamas reglamentas nustato prekybos apsaugos nuo subsidijuoto importo priemonę. Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką dėl komercinių duomenų, reikalingų prekybos apsaugos priemonėms priimti, nustatymo ir įvertinimo sudėtingumo Bendrijos institucijos šioje srityje turi plačią diskreciją[15]. Todėl būtent suinteresuotosios šalys turi nurodyti joms palankias faktines aplinkybes vykstant administracinei procedūrai[16].

24. Iš tiesų Pirmosios instancijos teismas, nagrinėdamas ieškinį dėl panaikinimo pagal EB 230 straipsnį, gali peržiūrėti reglamentą, kuriuo subsidijuotam importui nustatyti kompensaciniai mokesčiai. Tačiau šiame kontekste reikia pažymėti, kad Bendrijos institucijoms pagal pagrindinį reglamentą suteiktai diskrecijai taikoma tik ribota teisminė kontrolė[17]. Pirmosios instancijos teismo teisminė kontrolė šioje srityje apsiriboja patikrinimu, ar buvo laikytasi atitinkamų procedūros taisyklių, ar tiksliai nurodytos faktinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas ginčijamas reglamentas, ar nepadaryta akivaizdžios klaidos vertinant šias aplinkybes

14 — OL L 288, p. 17.

15 — 2008 m. vasario 28 d. Sprendimas *AGST Draht- und Biegetechnik* (C-398/05, Rink. p. I-1057, 33 punktas) ir 2007 m. rugsėjo 27 d. Sprendimas *Ikea Wholesale* (C-351/04, Rink. p. I-7723, 40 punktas). Kai kuriais atvejais šioje ir paskesnėse išnašose nurodytos teismo praktika ir doktrina yra susijusios ne tik su subsidijų bylomis, bet ir su dempingo bylomis. Tačiau tokia teismo praktika ir doktrina gali būti taikomos subsidijoms *mutatis mutandis*. Toliau nuorodų į tokių pagrindžiamųjų dokumentų *mutatis mutandis* taikymą nebebus.

16 — Žr. pagrindinio reglamento 28 straipsnį.

17 — 1990 m. kovo 14 d. Sprendimas *Gestetner Holdings prieš Tarybą ir Komisiją* (C-156/87, Rink. p. I-781, 63 punktas); 1998 m. sausio 29 d. Sprendimas *Sinochem prieš Tarybą* (T-97/95, Rink. p. II-85, 51 punktas); 1996 m. rugsėjo 18 d. Sprendimas *Climax Paper prieš Tarybą* (T-155/94, Rink. p. II-873, 98 punktas); 1997 m. gruodžio 17 d. Sprendimas *EFMA prieš Tarybą* (T-121/95, Rink. p. II-2391, 64 punktas); sprendimas *AGST Draht- und Biegetechnik* (minėtas 15 išnašoje, 34 punktas) ir sprendimas *Ikea Wholesale* (minėtas 15 išnašoje, 41 punktas); W. Müller, N. Khan, H.-A. Neumann „EC Anti-Dumping Law“, John Wiley & Sons, 1998, 26.2 punktas; K. Düker „Rechtsschutz gegen Antidumpingmaßnahmen der Europäischen Gemeinschaft“, Tectum, 2007, p. 193.

ir ar nebuvo piktnaudžiauta įgaliojimais[18]. Kadangi suinteresuotosioms šalims tenka pareiga per administracinę procedūrą pateikti joms palankias faktines aplinkybes, Pirmosios instancijos teismo vykdoma teisminė kontrolė taikoma tik toms faktinėms aplinkybėms, kurios buvo žinomos Bendrijos institucijoms arba kurių jos turėjo paprašyti priimant ginčijamą aktą[19].

25. Taip pat reikėtų pažymėti, kad atnaujinti administracinę procedūrą nėra Pirmosios instancijos teismo funkcija. Jeigu ieškovas manytų, kad Bendrijos institucijos klaidingai nustatė faktines aplinkybes, įrodymų našta šiuo požiūriu tektų pačiam ieškovui. Todėl ieškovas privalo pagrįsti savo abejones dėl faktinių aplinkybių, kuriomis Bendrijos institucijos grindė savo veiksmus, tikslumo. Šiuo tikslu nepakanka paprasčiausiai užginčyti faktines aplinkybes[20].

B — *Teisingumo Teismo vykdoma skundžiamo sprendimo peržiūra*

26. Apeliacinio skundo Teisingumo Teismui pagrindą sudaro ginčijamo Pirmosios instancijos teismo sprendimo peržiūrėjimas, ar jame nėra teisės klaidų[21]. Todėl apeliaciniame skunde negalima tiesiogiai ginčyti Pirmosios instancijos teisme ginčyto reglamento klaidų. Taigi darytina išvada, kad iš esmės apeliacinis skundas bus nepriimtinas, jeigu jame kartojami prieštaravimai, pateikti byloje Pirmosios instancijos teisme, ir nenagrinėjamas šio teismo sprendimas[22]. Pareiškimuose apeliacinėje instancijoje turi būti aiškiai nurodyti Pirmosios instancijos teismo sprendimo elementai, kuriems prieštaraujama, ir teisiniai argumentai, kuriais grindžiamas apeliacinis skundas[23].

27. Kadangi apeliacinis skundas ribojamas teisės klaidomis, neleidžiama iš naujo vertinti faktinių aplinkybių[24]. Kiek tai susiję su Pirmosios instancijos teismo nustatytomis faktinėmis aplinkybėmis, vienintelis pagrindas, kuriuo gali būti grindžiamas apeliacinis skundas, yra tas, kad išvados nebuvo padarytos tinkamai pagal procesinę teisę. Norėdamas iškelti abejonę dėl Pirmosios instancijos teismo atlikto įrodymų vertinimo apeliantas turi remtis tuo, kad vertindamas šiuos įrodymus Pirmosios instancijos teismas iškraipė aiškią jų reikšmę[25].

18 — 2004 m. spalio 28 d. Sprendimas *Shanghai Teraoka Electronic prieš Tarybą* (T-35/01, Rink. p. II-3663, 48 ir 49 punktai); sprendimas *AGST Draht- und Biegetechnik* (minėtas 15 išnašoje, 34 punktas) ir sprendimas *Ikea Wholesale* (minėto 15 išnašoje, 41 punktas); W. Müller, N. Khan, H.-A. Neumann (minėti 17 išnašoje), 26.2 punktas.

19 — 1984 m. vasario 21 d. Sprendimo *Allied Corporation ir kiti prieš Komisiją* (239/82 ir 275/82, Rink. p. 1005, 21 punktas ir paskesni); K. Düker (minėta 17 išnašoje), p. 197.

20 — K. Düker (minėta 17 išnašoje), p. 196 ir paskesni.

21 — EB 225 straipsnis ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio 1 dalis.

22 — 2004 m. sausio 7 d. Sprendimo *Aalborg Portland ir kiti prieš Komisiją* (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, Rink. p. I-123, 51 punktas); 2000 m. liepos 4 d. Sprendimas *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją* (C-352/98 P, Rink. p. I-5291, 35 punktas); 2005 m. kovo 3 d. Sprendimas *Biegi Nahrungsmittel ir Commonfood prieš Komisiją* (C-499/03 P, Rink. p. I-1751, 38 punktas). Žr. K. Lenaerts, D. Arts „Procedural Law of the European Union“, 2-asis leidimas, Sweet & Maxwell, 2008, 7-107 ir 16-016 punktai.

23 — EB 225 straipsnis ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 112 straipsnio 1 dalies c punktas; taip pat žr. sprendimą *Urteile Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją* (minėtas 22 išnašoje, 34 punktas) ir 2002 m. sausio 8 d. Sprendimą *Prancūzija prieš Monsanto ir Komisiją* (C-248/99 P, Rink. p. I-1, 69 punktas).

24 — 1991 m. kovo 20 d. Nutartis *Turner prieš Komisiją* (C-115/90 P, Rink. p. I-1423, 13 ir 14 punktai); 1991 m. spalio 1 d. Sprendimas *Vidrányi prieš Komisiją* (C-283/90 P, Rink. p. I-4339, 11–13 punktai) ir 2000 m. lapkričio 23 d. Sprendimas *British Steel prieš Komisiją* (C-1/98 P, Rink. p. I-10349, 53 punktas). K. Lenaerts, D. Arts (minėti 22 išnašoje), 16-016 punktas.

25 — 2003 m. liepos 10 d. Sprendimas *Komisija prieš Fresh Marine* (C-472/00 P, Rink. p. I-7541, 45 punktas) ir 1994 m. kovo 2 d. Sprendimas *Hilti prieš Komisiją* (C-53/92 P, Rink. p. I-667, 43 punktas). H. W. Rengeling, A. Middecke, M. Gellermann „Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union“, 2-asis leidimas, C. H. Beck, 2003, § 28, 28 punktas.

28. Pagaliau, Teisingumo Teismo kontrolė iš esmės yra taikoma tik tiems pagrindams, kurie jau buvo nurodyti byloje Pirmosios instancijos teisme. Apeliacinėje instancijoje negalima iškelti teiginių, kurie galėjo būti, tačiau nebuvo pateikti pastarojoje instancijoje[26].

V — Apeliacinio skundo priimtinumas

29. Taryba mano, kad visas apeliacinis skundas yra nepriimtinas, nes nėra suinteresuotumo pareikšti apeliacinį skundą. Šį argumentą panagrinėsiu vėliau. Kitus prieštaravimus dėl atskirų apeliacinio skundo pagrindų ar atskirų prieštaravimų priimtinumo apsvarstysiu teisiškai nagrinėdama atskirus apeliacinio skundo pagrindus ir prieštaravimus.

A — *Šalių pastabos*

30. *Taryba* laikosi nuomonės, kad apeliacinis skundas yra nepriimtinas, nes panaikinimo reglamentas panaikino ginčijamą reglamentą. Ji teigia, kad ieškinys dėl panaikinimo yra priimtinas tik kai asmuo turi teisinį interesą, kad teisinis dokumentas būtų panaikintas. Nors iš pradžių apeliantė turėjo interesą, kad ginčijamas reglamentas būtų panaikintas, nes jos importas buvo apmokestinamas kompensaciniais mokesčiais, tačiau šis interesas išnyko panaikinus ginčijamą reglamentą.

31. Ji teigia, kad apeliantė galėtų reikalauti sugrąžinti mokesčius tik jeigu ji pati būtų sumokėjusi kompensacinius mokesčius. Apeliacinis skundas yra nepriimtinas, nebent apeliantė galėtų įrodyti, kad ji pati sumokėjo mokesčius.

32. Šiuo požiūriu *apeliantė* teigia, kad ji pati ir sumokėjo mokesčius.

B — *Teisinis vertinimas*

33. Visų pirma, reikia pasakyti, kad Taryba negalėjo kelti prieštaravimų dėl priimtinumo byloje Pirmosios instancijos teisme, nes panaikinimo reglamentas buvo priimtas tik paskelbus skundžiamą sprendimą[27].

26 — 1992 m. birželio 19 d. Sprendimas *V. prieš Parlamentą* (C-18/91 P, Rink. p. I-3997, 21 punktas) ir sprendimas *British Steel prieš Komisiją* (minėtas 24 išnašoje, 47 punktas); H.-W. Rengeling, A. Middecke, M. Gellermann (minėti 25 išnašoje), § 28, 23 punktas; K. Lenaerts, D. Arts (minėti 22 išnašoje), 16-018 punktas.

27 — Skundžiamas sprendimas paskelbtas 2006 m. spalio 4 dieną. Panaikinimo reglamentas priimtas 2007 m. spalio 30 dieną.

34. Šiuo požiūriu reikėtų pažymėti, kad apeliacinis skundas gali tapti nepriimtinas, kai priėmus apeliacinėje byloje skundžiamą sprendimą įvyksta įvykis, dėl kurio pašalinamas žalingas šio sprendimo poveikis būsimam apeliantui. Kad apeliantas būtų suinteresuotas pateikti apeliacinį skundą, reikia, kad sėkminga apeliacinio proceso baigtis galėtų suteikti pranašumą jį pateikusiai šaliai[28].

35. Tai, kad ateityje Pirmosios instancijos teisme ginčytas reglamentas nebeturės jokių pasekmių, savaime dar nereiškia, kad dingo suinteresuotumas[29].

36. Iš tiesų apeliantas ir toliau gali būti suinteresuotas, kad būtų panaikintas skundžiamas sprendimas ir (netiesiogiai) ginčijamas reglamentas. Teisingumo Teismas sprendime *AKZO Chemie prieš Komisiją*[30] manė, jog pakanka, kad atitinkamos Bendrijos institucijos susilaikytų nuo skundžiamos praktikos kartojimo ateityje[31]. Mano nuomone, tai ypač taikytina tokioje byloje, kaip nagrinėjamoji, kurioje Taryba nusprendžia panaikinti ginčijamą reglamentą[32].

37. Taip pat reikia atsižvelgti į aplinkybę, kad panaikinimo reglamentas ne visiškai panaikino ginčijamą reglamentą; ginčijamas reglamentas ir toliau taikomas kompensaciniams mokesčiams, kurie buvo renkami iki 2006 m. lapkričio 4 dienos. Taigi jis yra kompensacinių mokesčių, kurie buvo renkami iki minėtos datos, taikymo pagrindas. Todėl ginčijamas reglamentas ir toliau sukelia teisinių pasekmių. Negalima atmesti tikimybės, kad ginčydama šį reglamentą apeliantė gali gauti naudos, net jeigu kompensacinius mokesčius mokėjo ir ne ji pati.

38. Be to, per žodinį procesą apeliantė nurodė, kad ji pati sumokėjo kompensacinius mokesčius, ir Taryba neginčijo šio teiginio.

39. Tokiomis aplinkybėmis, mano nuomone, Teisingumo Teismas negali padaryti Tarybos siūlomos išvados, kad apeliantė neturi suinteresuotumo pareikšti nagrinėjamą apeliacinį skundą.

28 — Žr. 2001 m. sausio 25 d. Nutartį *Lech-Stahlwerke prieš Komisiją* (C-111/99 P, Rink. p. I-701, 18 punktas) ir 2008 m. balandžio 8 d. Nutartį *Saint-Gobain Glass Deutschland prieš Komisiją* (C-503/07 P, Rink. p. I-2217, 47 punktas); 1995 m. spalio 19 d. Sprendimas *Rendo ir kiti prieš Komisiją* (C-19/93 P, Rink. p. I-3319, 13 punktas).

29 — Taigi 1986 m. birželio 24 d. Sprendime *AKZO Chemie prieš Komisiją* (53/85, Rink. p. 1965, 21 punktas) Teisingumo Teismas nusprendė, kad teisinis interesas pareikšti ieškinį dėl panaikinimo nepasibaigia vien dėl to, kad atitinkamas teisinis dokumentas jau yra įgyvendintas.

30 — Sprendimas *AKZO Chemie prieš Komisiją* (minėtas 29 išnašoje, 21 punktas).

31 — Be to, išvada, kad Bendrijos institucijų praktika buvo neteisėta, taip pat gali turėti reikšmės procese, pradėtame siekiant, kad Bendrijos institucijos atlygintų padarytą žalą. Šiuo požiūriu ypač reikia atsižvelgti į penkerių metų senaties terminą pagal Teisingumo Teismo statuto 46 straipsnį.

32 — Priešingu atveju, Tarybai panaikinus ginčijamą reglamentą, apeliacinis skundas taptų nepriimtinas.

VI — Pirmasis apeliacinio skundo pagrindas

40. Pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 73–79 punktuose pažeidė darnaus aiškinimo ir nuodugnaus tyrimo principus.

A — *Skundžiamas sprendimas*

41. Pirmosios instancijos teismas 57–80 punktuose nagrinėjo pirmojo ieškinio pagrindo antros dalies pirmąjį ir antrąjį kaltinimus.

42. Pirmojoje instancijoje apeliantės pateiktas pirmasis kaltinimas *iš esmės* buvo susijęs su tuo, kad Bendrijos institucijos subsidijuojamą turtą priskyrė prie CD-R gamybai skirtų liejimo formų, o ne prie mechanizmų. Pirmosios instancijos teismas atmetė šį kaltinimą. Apeliaciniame skunde apeliantė iš esmės nebeprieštarauja subsidijuojamo turto priskyrimui prie liejimo formų.

43. Antruoju kaltinimu apeliantė kritikavo Tarybą, kad ši prie liejimo formų priskyrė *visą* subsidijuojamą turtą, o ne jo dalį. Pirmosios instancijos teismas atmetė ir šį kaltinimą. Skundžiamo sprendimo 73–79 punktuose Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad, pirma, mokesčių deklaracijoje parodyta subsidijuojamo turto vertė neatitinka subsidijai apskaičiuoti naudotos jo vertės. Reikia pripažinti, kad apeliantė teigė, jog į liejimo formas turėjo buvo perklasifikuota tik dalis subsidijuojamo turto. Vis dėlto, kadangi apeliantė nepaaiškino klasifikavimo kriterijų ir nepateikė išsamaus ir patikrinti galimo savo turto sąrašo, Bendrijos institucijos negalėjo patikrinti apeliantės pateiktų skaičių teisingumo. Taigi apeliantė nepateikė jokių įrodymų, kurie būtų leidę Bendrijos institucijoms patikrinti jos teiginių tikslumą ir prireikus atsižvelgti į tą atitinkamo turto dalį, kuri nebuvo priskirta prie liejimo formų.

B — *Šalių pastabos*

44. *Apeliantė* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė savo pareigą kruopščiai ir nešališkai nustatyti faktines aplinkybes. Ši pareiga apima atitinkamų šalių pateiktos informacijos tikslumo vertinimą.

45. Ji tvirtina, jog Taryba žinojo ar galėjo žinoti, kad perklasifikavimas į liejimo formas buvo susijęs tik su dalimi subsidijuojamo turto. Todėl liejimo formų nuvertėjimo laikotarpį ji turėjo taikyti tik tai subsidijuojamo

turto daliai. Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į apeliantės pateiktus įrodymus, kad mažiausiai 23 % subsidijuojamo turto nebuvo priskirti prie liejimo formų.

46. Toliau apeliantė teigia, kad Tarybos elgesys buvo prieštaringas. Viena vertus, kiek tai susiję su subsidijuojamo turto perklasifikavimu, ji iš esmės rėmėsi apeliantės mokesčių deklaracijos duomenimis. Kita vertus, ji nepaisė mokesčių deklaracijos duomenų, iš kurių matyti, kad tik dalis subsidijuojamo turto buvo perklasifikuota į liejimo formas.

47. Savo galutiniame įvertinime skundžiamo sprendimo 79 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė tik tą turtą, kuris mokesčių tikslais buvo priskirtas prie liejimo formų. Taigi jis nemotyvavo, kodėl *visą* subsidijuojamą turtą priskyrė prie liejimo formų. Be to, Pirmosios instancijos teismas nenurodė jokių taisyklių, leidžiančių Bendrijos institucijoms priskirti visą subsidijuojamą turtą prie liejimo formų.

48. Apeliantė teigia, jog Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į tai, kad Taryba nesilaikė pagrindinio reglamento 28 straipsnio. Apeliantė toliau nurodo, kad Taryba turėjo remtis šia nuostata, norėdama nepaisyti apeliantės pateiktos informacijos. Tačiau net jeigu Taryba ir būtų rėmusis pagrindinio reglamento 28 straipsniu, ji nebūtų galėjusi priimti sprendimo, kuris akivaizdžiai prieštarautų apeliantės pateiktai informacijai.

49. *Taryba* mano, kad apeliantės kaltinimas yra nepriimtinas, nes ši pateikia naujų reikalavimų. Ji teigia, kad pirmojoje instancijoje apeliantė nebuvo iškėlusi pagrindo, susijusio su darnaus aiškinimo ir nuodugnaus tyrimo principų pažeidimu.

50. Taryba taip pat nurodo Pirmosios instancijos teismo išvadą skundžiamo sprendimo 78 punkte. Reikia pripažinti, kad per administracinę procedūrą apeliantė tvirtino, jog į liejimo formas buvo perkvalifikuota tik dalis subsidijuojamo turto. Vis dėlto, Tarybos nuomone, iš skundžiamo sprendimo 78 punkto akivaizdu, kad apeliantė nepateikė jokių įrodymų, kurie būtų leidę Tarybai patikrinti jos teiginių teisingumą.

51. Būtent šia faktine aplinkybe Pirmosios instancijos teismas ir pagrindė savo teisinę išvadą, kad apeliantė negalėjo kvestionuoti atitinkamos ginčijamo reglamento išvados. Apeliantė nenurodė, kaip Pirmosios instancijos teismas iškraipė įrodymus, konstatuodamas šią faktinę aplinkybę. Taigi, Tarybos tvirtinimu, kaltinimu siekiama faktinių aplinkybių įvertinimo, o tai neleidžiama apeliacinėje instancijoje.

52. Pirmosios instancijos teismo išvada 79 punkte buvo tik galutinis pirmojo pagrindo antros dalies, t. y. pirmojo ir antrojo kaltinimų, įvertinimas. Iš to negalima spręsti, kad Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog perklasifikuotas ne visas su subsidijuojamas turtas.

53. Be to, Tarybos teigimu, atitinkamos Bendrijos institucijos faktiškai neturėjo reikiamos informacijos.

54. Subsidiariai Taryba teigia, kad reikia atsižvelgti į tai, jog galima jos klaida galėtų lemti ne viso, o tik dalies ginčijamo reglamento panaikinimą, t. y. kompensacinio mokesčio sumos pakoregavimą.

55. *Komisija* nurodo, kad apeliacinio skundo pirmuoju pagrindu siekiama faktinių aplinkybių įvertinimo, o tai neleidžiama. Pirmosios instancijos teismas savo teisinius argumentus grindė faktine aplinkybe, kad iš apeliantės pateiktų įrodymų Taryba negalėjo nustatyti, kuris turtas buvo perkvalifikuotas į liejimo formas. Apeliantė nenurodė, kaip Pirmosios instancijos teismas iškraipė įrodymus, konstatuodamas šią faktinę aplinkybę.

56. Komisija, be to, teigia, kad apeliacinis skundas yra nepagrįstas. Apeliantei buvo sudarytos tinkamos galimybės pateikti reikiamus įrodymus per administracinę procedūrą, tačiau ji to nepadarė.

C — *Teisinis vertinimas*

57. Taryba mano, kad šis apeliacinio skundo pagrindas yra *nepriimtinas*, nes Pirmosios instancijos teisme apeliantė nekėlė kaltinimo, susijusio su pareigos kruopščiai ir nešališkai nustatyti faktines aplinkybes pažeidimu, be to, pateikdama šį kaltinimą apeliantė kritikuoja ginčijamo reglamento, o ne skundžiamo sprendimo trūkumus.

58. Vis dėlto iš apeliantės teiginių akivaizdu, jog nurodydama kruopštaus ir nešališko faktinių aplinkybių nustatymo principo pažeidimą iš esmės ji bent jau iš dalies kritikuoja Pirmosios instancijos teismą, kad peržiūrėdamas Tarybos reglamentą jis padarė teisės klaidą pripažindamas pernelyg plačią Tarybos diskreciją.

59. Todėl šis apeliacinio skundo pagrindas negali *ab initio* būti atmestas kaip nepriimtinas.

60. Iš esmės apeliantė kritikuoja Pirmosios instancijos teismą, kad, *pirma*, jis neatsižvelgė į jos pateiktus įrodymus, jog atitinkamos Bendrijos institucijos žinojo ar turėjo žinoti, kad buvo perklasifikuota tik dalis subsidijuojamo turto.

61. Tai neatitinka Pirmosios instancijos teismo išvados skundžiamo sprendimo 78 punkte. Šiame punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad apeliantė nepateikė tokių įrodymų. Taigi savo reikalavimais apeliantė prašo iš naujo įvertinti faktines aplinkybes, o tai apeliacinėje instancijoje yra nepriimtina. Kaip jau nurodyta[33], apeliacinėje instancijoje leidžiama remtis tik tuo, kad Pirmosios instancijos teismas iškraipė aiškią įrodymų reikšmę. Tačiau to apeliantė neteigia. Vadinasi, kaltinimas turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

62. Atsižvelgiant į tai, apeliantės kaltinimai, pagrįsti tvirtinimais, kad ji pateikė tokius įrodymus, taip pat turi būti atmesti kaip nepriimtini.

63. *Antra*, apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas nenurodė jokios taisyklės, kuria vadovaudamosi atitinkamos Bendrijos institucijos turėjo teisę atsižvelgti į visą subsidijuojamą turtą.

64. Kaip jau minėta[34], nustatyti ir įvertinti subsidijas yra sudėtinga užduotis, kurią vykdydamos Bendrijos institucijos turi plačią diskreciją. Nagrinėdamas ieškinį dėl panaikinimo Pirmosios instancijos teismas negali realizuoti šios diskrecijos už Bendrijos institucijas. Nors būtent Pirmosios instancijos teismas kontroliuoja, kaip Bendrijos institucijos naudojasi šia diskrecija, jis negali Bendrijos institucijų kompetencijos pakeisti savąja. Šiuo požiūriu Pirmosios instancijos teismas negali būti kritikuojamas, kad neapibrėžė faktinių aplinkybių nustatymo kriterijų.

65. Jeigu apeliantės kritika būtų suprantama kaip reiškianti, kad Pirmosios instancijos teismas suklydo, nes nekritikavo akivaizdžiai klaidingo Tarybos faktinių aplinkybių vertinimo, apeliantė turėtų paaiškinti, kaip Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą. Jeigu skundžiamą klaidą sudaro tai, kad Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į prieštaringą Tarybos elgesį vertinant apeliantės mokesčių deklaracijos ir apskaitos turinį, šis kaltinimas turi būti atmestas. Kaip jau minėta[35], Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad remiantis apeliantės mokesčių deklaracija negalima spręsti, jog buvo perkvalifikuota tik dalis subsidijuojamo turto, o apeliantė nepateikė jokių įrodymų,

33 — Šios išvados 27 punktas.

34 — Šios išvados 23 punktas.

35 — Šios išvados 60–62 punktai.

kad perklasifikavimas buvo susijęs tik su dalimi subsidijuojamo turto[36].

66. Todėl reikia atmesti ir ši kaltinimą.

67. *Trečia*, apeliantė teigia, kad Taryba turėjo remtis pagrindinio reglamento 28 straipsniu.

68. Šiuo požiūriu iš karto reikia konstatuoti, kad byloje Pirmosios instancijos teisme dėl pagrindinio reglamento 28 straipsnio pažeidimo apeliantė skundėsi tik tiek, kiek tai susiję su tuo, jog buvo neatsižvelgta į jos apskaitos duomenis[37]. Šiame kontekste apeliantė tvirtino, kad įrodymų iš jos apskaitos buvo nepaisyta tiek, kiek iš šių įrodymų buvo matyti, kad subsidijuojamas turtas turėjo būti priskirtas ne prie liejimo formų, o prie mechanizmų. Apeliacinėje instancijoje apeliantė grindžia pagrindinio reglamento 28 straipsnio pažeidimą tuo, kad nagrinėjant, ar visas subsidijuojamas turtas buvo perskirtas prie liejimo formų, nebuvo tinkamai atsižvelgta į įrodymus, išplaukiančius iš jos mokesčių deklaracijos. Mano nuomone, tai yra naujas reikalavimas[38], nepriimtinas apeliacinėje byloje.

69. Be to, šiuo atveju įvykdytos ir pagrindinio reglamento 28 straipsniu grindžiamų apeliantės teiginių atmetimo sąlygos. Nagrinėjant bylą Pirmosios instancijos teisme apeliantė nesiskundė, kad Bendrijos institucijos nenurodė, jog jos teiginiai buvo nepakankamai pagrįsti, arba kad ji neturėjo galimybių pateikti papildomų paaiškinimų.

70. Todėl tikėtina, kad iš esmės ji skundžia tik tai, kad Taryba aiškiai nenurodė, jog remiasi pagrindinio reglamento 28 straipsniu, ir tai, kad jos teiginių atmetimo motyvai nenurodyti paskelbtose Tarybos išvadose. Mano nuomone, tai sudaro prieštaravimą dėl formos nesilaikymo. Formos nesilaikymas gali nulemti teisinio dokumento negaliojimą tik jeigu pažeidimas yra esminis. Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką esminis procesinis reikalavimas nėra pažeistas iš esmės, jeigu, nepaisant šio procesinio reikalavimo nesilaikymo, buvo įvykdytas šiuo reikalavimu siekiamas tikslas[39].

36 — Šiame kontekste reikia pažymėti, kad, pavyzdžiui, skirtingai nei konkurencijos bylose, pagal pagrindinį reglamentą atitinkamos Bendrijos institucijos neturi jokių įgaliojimų priversti susijusią įmonę bendradarbiauti. Todėl būtent šalys turi nurodyti ir pateikti joms palankius įrodymus; žr. pagrindinio reglamento 28 straipsnį.

37 — Žr. apeliantės ieškinio 53 punktą.

38 — Žr. šios išvados 28 punktą.

39 — 1983 m. balandžio 21 d. Sprendimas *Ragusa prieš Komisiją* (282/81, Rink. p. 1245, 22 punktas) ir 1983 m. gegužės 5 d. Sprendimas *Ditterich prieš Komisiją* (207/81, Rink. p. 1359, 19 punktas).

71. Pagrindinio reglamento 28 straipsnio 4 dalyje įtvirtinto reikalavimo nurodyti suinteresuotosios šalies teiginių atmetimo priežastis tikslas – pranešti šiai suinteresuotajai šaliai, kad nepakankamai pagrįsti teiginiai gali būti atmesti, ir suteikti jai galimybę papildyti savo teiginius. Kaip jau nurodyta[40], apeliantė neneigia, kad šio tikslo buvo pasiekta. Todėl nėra pagrindo spręsti apie jokį formos nesilaikymą.

72. Todėl reikia atmesti ir šį kaltinimą.

73. *Ketvirta*, apeliantė teigia, kad skundžiamo sprendimo 79 punkte Pirmosios instancijos teismas atsižvelgė ne į visą subsidijuojamą turtą, o tik į nagrinėjamąjį, kuris buvo nurodytas kaip liejimo formos mokesčių tikslais. Taigi atrodo, kad šio kaltinimo esmė yra ta, jog Pirmosios instancijos teismo argumentai buvo neišsamūs ir apėmė tik subsidijuojamo turto dalį.

74. Šį kaltinimą taip pat reikia atmesti. Skundžiamo sprendimo 78 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad Taryba nepadarė akivaizdžios faktinių aplinkybių vertinimo klaidos visą subsidijuojamą turtą priskirdama prie liejimo formų. Atsižvelgiant į tai, Pirmosios instancijos teismo sprendimo formuluotės negali būti aiškinamos taip, kad skundžiamo sprendimo 78 punktas buvo skirtas tik subsidijuojamo turto daliai nurodyti.

D — *Išvada*

75. Taigi reikia atmesti visą pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą.

VII — Antrasis apeliacinio skundo pagrindas

76. Antrasis apeliacinio skundo pagrindas sudarytas iš dviejų dalių: pirmojoje apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teismą dėl to, kad jis netinkamai įvertino bylos medžiagoje ir ginčijamame reglamente esančius prieštaringus įrodymus, susijusius su pagrindiniu žalos nustatymo elementu, t. y. CD-R importo iš Indijos kainos tendencijomis, ir kad dėl šios priežasties padarė klaidą patvirtindamas Tarybos išvadas ginčijamame reglamente (A). Antrojo apeliacinio skundo pagrindo antroje dalyje apeliantė skundžia, kad Pirmosios instancijos teismas pritarė Tarybos išvadoms ginčijamame reglamente dėl Bendrijos CD-R pramonės atsargų lygio (B).

40 — Žr. šios išvados 69 punktą.

A — *Antrojo apeliacinio skundo pagrindo pirma dalis*

1. Skundžiamas sprendimas

77. Pirmosios instancijos teisme apeliantė ginčijo Tarybos išvadą, kad CD-R kainos Bendrijoje nukrito. Ji teigė, kad savo išvadą Taryba grindė netinkamais ir nepatikimais duomenimis.

78. Pirmosios instancijos teismas atmetė šį kaltinimą. Skundžiamo sprendimo 201–206 punktuose jis iš pradžių pažymėjo, kad kainų tendencijas Bendrijos institucijos išanalizavo ginčijamo reglamento 58–64 konstatuojamosiose dalyse remdamosi Eurostato duomenimis bei apeliantės pateiktais duomenimis. Jis konstatavo, kad, remdamosi Eurostato duomenimis, Bendrijos institucijos nustatė, jog nuo 2000 m. sausio 1 d. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos kainos smarkiai, t. y. 59 %, sumažėjo. Remiantis apeliantės pateiktais duomenimis, nuo 1999 m. balandžio 1 d. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos kainos nukrito 54 %. Nepaisant skirtingų duomenų registravimo pradžios datų, rezultatai buvo panašūs. Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad apeliantė neįrodė, jog atsižvelgus į kitą pradžios datą, susijusią su jos pateiktais duomenimis, būtų gautos kitokios išvados.

2. Šalių pastabos

79. *Apeliantė* teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą tikrindamas, ar Bendrijos institucijos teisingai nustatė faktines aplinkybes. Ji tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas patvirtino Bendrijos institucijų išvadas, nors nustatydamos faktines aplinkybes šios padarė toliau nurodomas klaidas.

80. *Pirma*, formulė, naudota iš Indijos importuotų CD-R kiekiui nustatyti, buvo nepatikima vertinant nedidelius kiekius.

81. Visų pirma, pagrindiniai Eurostato naudoti duomenys buvo paimti iš Kombinuotosios muitinės nomenklatūros (toliau – KMN) kategorijos, be CD-R, apimančios dar daugybę kitų panašių produktų. Šiems pagrindiniams duomenims Taryba pritaikė Bendrijos pramonės parengtą formulę. Savo reglamentą Taryba pagrindė taip gautais duomenimis (toliau – apdoroti Eurostato duomenys). Pirmosios instancijos teismas (kaip toliau nurodo apeliantė) darė prielaidą, kad apdoroti Eurostato duomenys yra Eurostato duomenys. Todėl jis iš esmės neteisingai aiškino duomenų, kuriais Taryba grindė savo reglamentą, šaltinį ir pobūdį.

82. Be to, per administracinę procedūrą apeliantė kelis kartus iškėlė prieštaravimą dėl Bendrijos pramonės parengtos formulės naudojimo.

83. Galiausiai, apeliantė buvo vienintelė CD-R eksportuotoja iš Indijos į Bendriją. Taigi jos informacija sudarė vienintelius pagrįstus ir patikimus duomenis. Todėl nustatant importo apimtį ir vertę turėjo būti naudojama tik jos informacija.

84. *Antra*, apeliantė kritikuoja Pirmosios instancijos teismo išvadą, kad remiantis apdorotais Eurostato duomenimis ir jos (apeliantės) pateiktais duomenimis gaunami labai panašūs rezultatai. Tokia išvada prilygsta akivaizdžiai klaidingam faktinių aplinkybių vertinimui. Jos nepagrindžia ginčijamame reglamente nustatytos faktinės aplinkybės.

85. Pirma, apeliantės pateikti duomenys neduotų panašių rezultatų, jeigu juos vertintume kalendoriniais, o ne finansiniais metais. Baziniais metais pasirinkus 1999 m., matyti, kad 2000 m. kainos nukrito 62 %. Baziniais metais pasirinkus 2000 m., matyti, kad iki tiriamojo laikotarpio pabaigos kainos nuolat kilo.

86. Be to, baziniais metais kainų tendencijoms nustatyti pasirinkus bet kuriuos kitus metus, išskyrus 2000 m., rezultatas būtų visiškai kitoks. Baziniais metais pasirinkus 1998 m., matyti, kad kainos nuo 1998 m. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos išaugo 165 %.

87. *Trečia*, Pirmosios instancijos teismo išvada skundžiamo sprendimo 205 punkte yra neteisinga. Remiantis šiuo punktu, apeliantė neįrodė, kad atsižvelgus į kitą pradžios datą, susijusią su jos pateiktais duomenimis, būtų gautos kitokios išvados dėl importo kainų. Ši Pirmosios instancijos teismo išvada neatitinka apeliantės teiginių byloje šiame teisme. Ieškinio 101 punkte ji tiek tiesiogiai, tiek netiesiogiai nurodė, kad jos pateiktiems duomenis pasirinkus kitą pradžios datą būtų gautos kitokios išvados dėl importo iš Indijos kainų.

88. *Taryba* mano, kad antrojo apeliacinio skundo pirma dalis yra nepriimtina. Ji teigia, kad apeliacinėje instancijoje galima ginčyti tik teisės klaidas. Savo reikalavimuose apeliantė nenurodė, kokias teisės klaidas padarė Pirmosios instancijos teismas. Pats Pirmosios instancijos teismas nenustatė jokios žalos; jis tik nagrinėjo, ar Bendrijos institucijos teisingai nustatė faktines aplinkybes. Todėl apeliantė turėjo įrodyti, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą konstatuo-

damas, jog apeliantė nepateikė pakankamų įrodymų. Tačiau apeliantė to nepadarė ir apsiribojo Pirmosios instancijos teismo nustatytų faktinių aplinkybių kritika.

89. Taryba teigia, kad šie kaltinimai taip pat yra nepagrįsti.

90. *Visų pirma*, Bendrijos institucijų naudoti duomenys buvo pakankamai patikimi.

91. Pirma, apeliantės teiginys, kad formulę parengė Bendrijos pramonė, yra nepriimtinas naujas teiginys, nes nagrinėjant bylą Pirmosios instancijos teisme jis nebuvo pateiktas. Apeliantė taip pat neteigė ir neįrodė, kad pagrindiniai Eurostato duomenys arba Bendrijos pramonės išvesta formulė buvo nepatikimi. Be to, Pirmosios instancijos teismas teisingai konstatavo, kad visa tai lėmė panašius rezultatus, kaip ir apeliantės pateikti duomenys.

92. Be to, nors Bendrijos institucijos galėjo nustatyti, kad apeliantė buvo vienintelė eksportuotoja iš Indijos, tačiau jos negalėjo atmesti tikimybės, kad yra kitų nežinomų Indijos gamintojų, kurie gamino CD-R ir eksportavo juos į Bendriją tiriamuoju laikotarpiu.

93. *Antra*, Pirmosios instancijos teismas nepadarė jokios klaidos pripažindamas abiejų rūšių duomenų panašumą.

94. Pirma, tiek Eurostato, tiek apeliantės pateikti duomenys rodo, kad nuo 2000 m. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos CD-R kainų lygis nekrito žemyn stačiai. Netgi priešingai – skaičiai rodo, kad nuo 2001 m. iki tiriamojo laikotarpio buvo nedidelis kilimas. Tarybos teigimu, apeliantė siekia sutrumpinti laikotarpį, į kurį turi būti atsižvelgta, kad susidarytų įspūdis, jog per laikotarpį, į kurį, jos nuomone, turi būti atsižvelgta, kainos kilo.

95. Be to, nors abiejų rūšių duomenys apėmė ne visai tą patį laikotarpį, jie rodo, kad nuo 2000 m. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos kainos nukrito daugiau nei 50 %. Per tą patį laikotarpį gerokai išaugo importo apimtis.

96. Galiausiai, Tarybos teigimu, apeliantės tvirtinimas, kad Bendrijos institucijos baziniais metais turėjo pasirinkti 1998 m., yra klaidingas. Taryba suformavo nuomonę, kad šio laikotarpio duomenys yra nereprezentatyvūs, nes per šį laikotarpį apeliantė eksportavo tik nedidelius kiekius CD-R, todėl vertindama žalą Taryba neatsižvelgė į šiuos metus. Remiantis abiejų rūšių duomenimis, nuo 2000 m., kuriais importas buvo minimalus, importo rinkos dalis ir apimtis smarkiai augo. Dėl šios priežasties Bendrijos institucijos pagrįstai pasirinko 2000 m. baziniais metais.

97. *Trečia*, Taryba nurodo, kad apeliantės teiginiai ieškinio 101 punkte yra susiję ne su apeliantės duomenų, o su apdorotų Eurostato duomenų vertinimu. Todėl Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad jo nagrinėjamoje byloje apeliantė nenurodė, jog atsižvelgus į kitą pradžios datą būtų gauti kitokie rezultatai.

98. *Komisija* laikosi nuomonės, kad apeliantė iš esmės siekia kvestionuoti faktines aplinkybes, tačiau nenurodė, kaip Pirmosios instancijos teismas iškraipė aiškią įrodymų reikšmę.

3. Teisinis vertinimas

99. *Visų pirma*, apeliantė kritikuoja apdorotų Eurostato duomenų patikimumą.

100. Nors apeliantė šiame kontekste ir tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas iš esmės neteisingai aiškino duomenų, kuriais Taryba grindė savo sprendimą dėl žalos, pobūdį ir šaltinį, tačiau ji nepaaiškino, kuo grindžiami tokie teiginiai. Nors apeliantė tariamą Pirmosios instancijos teismo neteisingą supratimą grindžia tuo, kad šis teismas, pavyzdžiui, skundžiamo sprendimo 202 punkte minėjo „Eurostato duomenis“, šios formuluotės vis tiek neįmanoma vertinti kaip neteisingo duomenų pobūdžio ir šaltinio supratimo. Daug labiau tikėtina, kad Pirmosios instancijos teismas šiame punkte paprasčiausiai norėjo apdorotus Eurostato duomenis atskirti nuo apeliantės pateiktų duomenų. Šiuo požiūriu reikėtų pažymėti, kad ginčijamame reglamente pavartotos sąvokos „pagal Eurostatą“[41] arba „Eurostato duomenys“[42] reiškia apdorotus, o ne pagrindinius Eurostato duomenis.

101. Net jeigu šią formuluotę vertinsime ne kaip „lingvistinį sutrumpinimą“, o kaip Pirmosios instancijos neteisingą duomenų

41 — Žr. ginčijamo reglamento 55 konstatuojamąją dalį.
42 — Žr. ginčijamo reglamento 60 konstatuojamąją dalį.

pobūdžio ir šaltinio supratimą, nėra visiškai akivaizdu, kaip ši klaida galėjo paveikti Pirmosios instancijos teismo vertinimą. Savo argumentus skundžiamo sprendimo 204 punkte Pirmosios instancijos teismas iš esmės grindė tuo, jog iš tikrųjų apeliantė neįrodė, kokia apimtimi minėti duomenys turėjo būti pripažinti nepatikimais[43].

102. Apeliantė taip pat tvirtina, kad naudota formulė buvo nepatikima. Visų pirma, tai yra naujas faktinių aplinkybių vertinimas, neleidžiamas apeliacinėje instancijoje[44], ir, antra, Pirmosios instancijos teisme nepriimtinais jau pripažintų apeliantės teiginių kartojimą[45]. Taip pat reikėtų pažymėti, kad, kaip Pirmosios instancijos teismas konstatavo skundžiamo sprendimo 202 ir 171 punktuose, nagrinėjant bylą pastarajame teisme apeliantė nepateikė jokių įrodymų, kad ši formulė nepatikima. Todėl Pirmosios instancijos teismas negali būti kaltinamas dėl to, kad nesukritikavo Tarybos naudotos formulės[46].

103. Apeliantės kaltinimas, susijęs su tuo, kad ji buvo vienintelė CD-R eksportuotoja iš Indijos į Bendriją ir kad dėl šios priežasties nustatant importo apimtį ir vertę turėjo būti atsižvelgta į jos duomenis, yra nepriimtinas paprasčiausiai todėl, kad apeliantė tik kartoja savo teiginius, pateiktus byloje Pirmosios instancijos teisme, ir neginčija Pirmosios instancijos teismo argumentų šiuo klausimu, pateiktų skundžiamo sprendimo 167–169 punktuose[47]. Be to, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 167–169 punktuose teisingai konstatavo, kad turi būti įvertinta bendra žala, nesant poreikio individualizuoti kiekvienos iš atsakingų bendrovių importuotų prekių poveikio[48]. Taip pat negalima kritikuoti jo išvados, kad Tarybai negalima priskirti jokios akivaizdžios faktinių aplinkybių vertinimo klaidos, jeigu savo išvadą ji grindžia duomenimis, kurie jai yra pagrįstai prieinami[49].

104. Todėl šį kaltinimą reikia atmesti.

105. *Antra*, apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas neturėjo pritarti tam, jog abiejų rūšių duomenys yra panašūs. Jos teigimu, tokios išvados nepatvirtina ginčija-

43 — Kaip nurodyta šios išvados 25 punkte, jei byloje Pirmosios instancijos teisme apeliantė nepateikė pakankamai pagrįstų teiginių, Pirmosios instancijos teismas negali būti kaltinamas dėl to, kad nesukritikavo Tarybos išvadų.

44 — Žr. šios išvados 27 punktą.

45 — Žr. šios išvados 26 punktą.

46 — Žr. šios išvados 25 punktą.

47 — Žr. šios išvados 26 punktą.

48 — Žr. būtent 2004 m. spalio 28 d. Sprendimą *Shanghai Teraoka Electronic prieš Tarybą* (T-35/01, Rink. p. II-3663, 163 punktas); 1987 m. gegužės 7 d. Sprendimą *Nachi Fujikoshi prieš Tarybą* (255/84, Rink. p. 1861, 46 punktas) ir 1999 m. spalio 20 d. Sprendimą *Swedish Match Philippines prieš Tarybą* (T-171/97, Rink. p. II-3241, 66 punktas).

49 — Šiame kontekste reikėtų dar kartą paminėti, kad prekybos apsaugos priemonių srities ekonominių duomenų surinkimas yra sudėtinga užduotis ir Bendrijos institucijos šioje srityje turi plačią diskreciją, kuriai taikomas tik sumažintas teisminės kontrolės lygis; žr. šios išvados 23 punktą ir paskesnius. Be to, pagrindinio reglamento 28 straipsnio 5 dalyje oficiali importo statistika yra tiesiogiai minima kaip galimas informacijos šaltinis. Žr. taip pat sprendimą *Shanghai Teraoka Electronic prieš Tarybą* (minėtas 48 išnašoje, 230 punktas), pagal kurį Bendrijos institucijos nepadaro akivaizdžios vertinimo klaidos, jei savo išvadas grindžia duomenimis, kurie joms yra pagrįstai prieinami.

mame reglamente nustatytos faktinės aplinkybės.

106. Dėl šio kaltinimo dalies, visų pirma, reikėtų pasakyti, kad Pirmosios instancijos teismo išvada, be jokios abejonės, buvo pagrįsta Tarybos išvadomis ginčijamo reglamento 58–64 punktuose. Tačiau šį apeliantės kaltinimą galima suprasti ir taip, kad Pirmosios instancijos teismas neturėjo palaikyti Tarybos išvadų ir, remdamasis šiomis išvadomis, nuspręsti, jog abiejų rūšių duomenys yra panašūs. Šiuo požiūriu apeliantė nurodo duomenų, kuriuos pati pateikė, vertinimo klaidas.

107. Vis dėlto dėl šios kritikos dalies reikėtų konstatuoti, kad nagrinėjant bylą Pirmosios instancijos teisme apeliantė nepagrindė savo teiginių, jog jos pateikti duomenys buvo netiksliai nurodyti. Todėl, kaip jau minėta[50], Pirmosios instancijos teismas negali būti kaltinamas, kad neatsižvelgė į šiuos teiginius. Be to, šie teiginiai taip pat sudaro naują teiginį dėl faktinių aplinkybių, kuris apeliacinėje instancijoje yra nepriimtinas[51].

108. *Trečia*, apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismo išvada skundžiamo sprendimo 205 punkte yra netiksli. Šiame punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad apeliantė neįrodė, kaip, pasirėmus kita pradžios data, susijusia su jos pateiktų duomenų vertinimu, būtų gautos kitokios išvados dėl importo kainų.

109. Apeliantė remiasi tuo, kad šį klausimą ji kėlė ieškinio 101 punkte. Vis dėlto Taryba teisingai pažymi, kad ieškinio 101 punkte apeliantė paprasčiausiai nurodė, jog kainų lygis, gautas remiantis apdorotais Eurostato 1998 m. ir 1999–2001 m. duomenimis, buvo nesvarbus. Jame nėra jokios nuorodos į apeliantės pateiktus duomenis.

110. Todėl reikėtų atmesti ir šį kaltinimą, nes apeliantė jo nepateikė tuo metu, kai byla buvo nagrinėjama Pirmosios instancijos teisme.

4. Išvada

111. Taigi atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti visą antrojo apeliacinio skundo pagrindo pirmą dalį.

50 — Šios išvados 28 punktas.
51 — Žr. šios išvados 27 punktą.

B — *Antrojo apeliacinio skundo pagrindo antra dalis*

1. Skundžiamas sprendimas

112. Antrojo apeliacinio skundo pagrindo antra dalis yra susijusi su skundžiamo sprendimo 193–196 punktais. Šiuose punktuose Pirmosios instancijos teismas atmetė apeliantės teiginius, kad Tarybos vertinimas dėl atsargų lygio buvo neteisingas.

113. Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad nagrinėjamas laikotarpis prasidėjo 1998 m. ir tęsėsi iki 2002 m. kovo 31 d. ir kad per visą šį laikotarpį gerokai padidėjo Bendrijos pramonės atsargos. Jis nustatė, jog apeliantė neįrodė, kad dėl atsargų rodiklio pagerėjimo nuo 2000 m. neigiama tendencija visu nagrinėjamuoju laikotarpiu būtų galėjusi pakisti. Savo sprendimą šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas grindė tuo, kad „atsargų lygis išliko aukštas visu nagrinėjamuoju laikotarpiu ir akivaizdžiai išaugo 2001 m. pabaigoje, o tai sutapo su importo kiekių padidėjimu bei tiriamuoju laikotarpiu sudarė aukštą 15 % pagamintos produkcijos lygį“[52].

52 — Žr. skundžiamo sprendimo 195 punktą.

2. Šalių pastabos

114. *Apeliantė* teigia, jog Pirmosios instancijos teismas padarė klaidą patvirtindamas Tarybos išvadą ginčijamo reglamento 103 konstatuojamojoje dalyje, kad atsargų lygio rodikliai drastiškai pablogėjo.

115. *Visų pirma*, ji ginčija Pirmosios instancijos teismo išvadą, kad iki 2001 m. pabaigos išaugo atsargų lygis, vertinamas absoliučiais skaičiais. Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į tai, kad lygiai taip pat staiga išaugo Bendrijos pramonės produkcija, ir todėl neapsvarstė atsargų lygio padidėjimo, vertinamo absoliučiais skaičiais ir susijusio su produkcijos padidėjimu.

116. *Antra*, ginčijamas reglamentas nepatvirtina Pirmosios instancijos teismo išvados, kad tiriamuoju laikotarpiu atsargų lygis sudarė aukštą 15 % pagamintos produkcijos lygį.

117. Kad būtų nustatyta žala, būtina atsižvelgti į konkretaus veiksnio tendencijas. Pirmosios instancijos teismas turėjo atsi-

žvelgti į tai, kad nuo 2000 m. iki tiriamojo pabaigos, t. y. per tą patį laikotarpį, per kurį Indijos importuotojai įžengė į Bendrijos rinką, atsargų lygio rodikliai šiek tiek pagerėjo. Todėl negalėjo būti nustatytas drastiškas pablogėjimas.

118. *Taryba* mano, kad šis kaltinimas yra nepriimtinas. Visų pirma, jis yra nukreiptas į nustatytas faktines aplinkybes. Antra, apeliantė nenurodė, kokias teisės normas pažeidė Pirmosios instancijos teismas.

119. Be to, kaltinimas yra nepagrįstas.

120. *Pirma*, Pirmosios instancijos teismo išvados dėl absoliučių skaičių faktiniu požiūriu yra teisingos. Atsargų lygis padidėjo taip smarkiai, kad, nepaisant išimtinio Bendrijos pramonės produkcijos padidėjimo, nuo 1998 m. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos sudarė beveik 60 % (nuo 9,2 % iki 14,6 %) padidėjimą.

121. *Antra*, apeliantė puikiai žinojo apie 15 % dalį. Be to, santykiniai skaičiai, t. y. kokią visos pagamintos produkcijos dalį sudaro atsargos, yra akivaizdūs iš ginčijamo reglamento 75 ir 80 konstatuojamosiose dalyse pateiktų lentelių.

122. Galiausiai, kaltinimas yra nereikšmingas. Iš ginčijamo reglamento 103 konstatuojamosios dalies matyti, kad atsargos yra tik vienas iš kelių veiksnių, į kuriuos buvo atsižvelgta nustatant žalą. Iš ginčijamo reglamento 104 ir 105 konstatuojamųjų dalių aišku, kad atsargos nesudaro svaraus žalos nustatymo elemento. Atsargos jame nėra minimos. Pati apeliantė tą pripažino, nurodydama, kad reikšminga buvo būtent kainų raida.

123. *Komisija* mano, kad šis kaltinimas yra nepriimtinas todėl, kad juo kvestionuojamos faktinės aplinkybės ir kad apeliantė neįrodė, jog Pirmosios instancijos teismas iškraipė aiškią įrodymų reikšmę.

124. Be to, Komisija pažymi, kad ginčijamo reglamento 80 konstatuojamojoje dalyje nurodytas atsargų lygio padidėjimas yra akivaizdus žalos požymis. Jis lėmė dirbtinai mažas kainas. Be to, atsargų lygio padidėjimas buvo tik vienas iš žalos veiksnių.

3. Teisinis vertinimas

125. *Visų pirma*, apeliantės nuomone, Pirmosios instancijos teismas iškraipė aiškią įrodymų reikšmę, atsargų lygį išreikšdamas absoliučiais skaičiais.

126. Reikia pripažinti, kad apeliantė yra teisi, teigdama, jog remiantis tik absoliučiais skaičiais išreikštu atsargų padidėjimu neįmanoma padaryti jokių išvadų dėl padėties Bendrijos pramonėje. Absoliučių skaičių didėjimas turi būti vertinamas, atsižvelgiant į kitų veiksnių, pavyzdžiui, produkcijos augimo, tendencijas.

127. Vis dėlto, jeigu savo argumentuose Pirmosios instancijos teismas nurodo absoliučius skaičius, tai dar nereiškia aiškios įrodymų reikšmės iškraipymo. Taip būtų tik jeigu Pirmosios instancijos teismas savo sprendimą grįstų vien absoliučiais skaičiais ir nevertintų jų kitų veiksnių atžvilgiu. Tačiau savo vertinime Pirmosios instancijos teismas atsižvelgė į Tarybos analizę dėl to, koks yra santykis tarp absoliučiais skaičiais išreikštų atsargų ir bendros produkcijos.

128. Todėl šį kaltinimą reikia atmesti.

129. *Antra*, apeliantė teigia, kad ginčijamas reglamentas nepatvirtina Pirmosios instancijos teismo išvados, jog tiriamuoju laikotarpiu atsargų lygis sudarė aukštą 15 % pagamintos produkcijos lygį. Pirmosios instancijos teismas Tarybos argumentaciją pakeitė savąja.

130. Kaip teisingai pažymėjo Taryba, neigiamos tendencijos per nagrinėjamą laikotarpį yra akivaizdžios iš ginčijamo reglamento 75 ir 80 konstatuojamųjų dalių, kuriose pateikta informacija apie bendrą produkciją ir atsargų lygius. Todėl Pirmosios instancijos teismas galėjo spręsti apie neigiamas tendencijas tiesiogiai remdamasis ginčijamo reglamento motyvais. Be to, neigiamą tendenciją Taryba pagrindė ginčijamo reglamento 80 konstatuojamojoje dalyje nurodydama, kad iki 1999 m. pabaigos ir iki 2001 m. pabaigos atsargos gerokai padidėjo ir siekė 15 %.

131. Todėl šį kaltinimą reikia atmesti.

132. *Trečia*, apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas nepaisė nedidelio atsargų lygio rodiklių pagerėjimo nuo 2000 m. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos. Turint omenyje šį pagerėjimą, negalima daryti išvados apie kokį nors drastišką šio veiksnio pablogėjimą.

133. Visų pirma, šiuo požiūriu reikia pažymėti, kad 194 punkte Pirmosios instancijos teismas visiškai teisingai konstatavo, jog nagrinėtas laikotarpis tęsėsi nuo 1998 m. iki tiriamojo laikotarpio pabaigos. Taip pat reikia pabrėžti, kad apibrėždamos laikotarpį, į kurį reikia atsižvelgti nagrinėjant žalą, Bendrijos institucijos turi plačią diskreciją[53]. Pirmosios instancijos teismas teisingai nustatė, kad Bendrijos institucijos gali nagrinėti žalą, patirtą per ilgesnį nei tiriamąjį laikotarpį, nes ekonominių tendencijų nagrinėjimas turi apimti pakankamai ilgą laikotarpį[54]. Todėl Pirmosios instancijos teismas negali būti kaltinamas dėl to, kad nesukritikavo Tarybos požiūrio, kad ekonominės tendencijos turi būti stebimos per ilgesnį laikotarpį.

134. Nagrinėjant bylą Pirmosios instancijos teisme apeliantė nebuvo nurodžiusi teiginio, kad laikinas atsargų padidėjimas sutapo su Indijos importuotojų įžengimu į rinką. Apeliantė privalėjo šį klausimą nurodyti ir pagrįsti minėtoje byloje. Todėl Pirmosios instancijos teismas negali būti kaltinamas tuo, kad į jį neatsižvelgė[55]. Toks teiginys apeliacinėje instancijoje yra netinkamas bylos dalyko išplėtimas ir naujas faktinis pagrindas[56].

135. Be to, šis kaltinimas yra nereikšmingas. Kaltinimai yra nereikšmingi, jeigu jie nukreipti tik į sprendimo argumentus, tačiau negali turėti poveikio sprendimo rezoliucinei daliai[57]. Net jeigu Pirmosios instancijos teismas būtų sukritikavęs Tarybos išvadą dėl atsargų lygio, tai nebūtų lėmę Tarybos reglamento panaikinimo.

136. Reikia pripažinti, kad iš ginčijamo reglamento 103 konstatuojamosios dalies matyti, jog savo išvadose dėl žalos Taryba taip pat minėjo atsargų pablogėjimą. Vis dėlto šiuo atžvilgiu taip pat reikėtų nurodyti pagrindinio reglamento 8 straipsnio 5 dalį. Joje numatyta, kad subsidijuoto importo poveikis aptariamai Bendrijos pramonei apima išsamų tam tikrų ekonominių veiksnių ir rodiklių, įskaitant atsargas, ištyrimą[58]. Vis dėlto jame taip pat aiškiai nurodyta, kad vienas ar keli iš šių veiksnių nebūtinai turės lemiamą reikšmę žalai. Todėl atsargų įtraukimas į ginčijamo reglamento 103 konstatuojamąją dalį dar nereiškia, kad ginčijamo sprendimo motyvus

53 — Žr. šios išvados 23 punktą.

54 — Žr. skundžiamo sprendimo 162 punktą ir 1991 m. gegužės 7 d. Sprendimą *Nakajima prieš Tarybą* (C-69/89, Rink. p. I-2069, 87 punktas), kuriame konstatuota, kad Bendrijos pramonei padarytą žalą taip pat galima nustatyti per ilgesnį laikotarpį nei dempingo tiriamasis laikotarpis.

55 — Žr. šios išvados 28 punktą.

56 — Žr. šios išvados 27 punktą.

57 — 2001 m. liepos 12 d. Sprendimas *Komisija ir Prancūzija prieš TF1* (sujungtos bylos C-302/99 P ir C-308/99 P, Rink. p. I-5603, 26–29 punktai); K. Lenaerts, D. Arts (minėti 22 išnašoje), 16-019 punktas.

58 — Pagrindinio reglamento 8 straipsnio 5 dalyje minimi šie veiksniai: pramonė dar ne visiškai atsigavo po ankstesnio subsidijavimo ir dempingo padaryto poveikio; kompensuotinų subsidijų sumų dydis; esamas ir galimas prekybos, pelno normos, produkcijos, rinkos dalies, produktyvumo, investicijų grąžos, galingumų naudojimo sumažėjimas; Bendrijos kainas nulemiantys veiksniai; esamas ir galimas neigiamas poveikis pinigų apyvartai, gamybos priemonėms, užimtumui, uždarbiui, augimui, galimybėms sukaupti kapitalą ir pritraukti investicijas; o žemės ūkyje – padidėjusi našta vyriausybinėms paramos programoms.

Taryba iš esmės grindė savo išvada dėl atsargų lygio.

137. Be to, ginčijamo reglamento 105 konstatuojamojoje dalyje Taryba nurodė, kad žalą ji iš esmės pagrindė subsidijuoto importo poveikiu kainoms[59]. Mano nuomone, šiuo požiūriu negalima spręsti, kad išvada dėl atsargų lygio buvo žalos nustatymo „pagrindas“, vadinasi, ir ginčijamo reglamento argumentas, kurio pašalinimas lemtų reglamento panaikinimą.

138. Todėl šį kaltinimą taip pat reikia atmesti.

4. Išvada

139. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti visą antrojo apeliacinio skundo pagrindo antrąją dalį.

VIII — Trečiasis apeliacinio skundo pagrindas

140. Trečiuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas padarė klaidą atmesdamas jos ieškinio penktąjį pagrindą. Ji teigia, kad Pirmosios instancijos teismas nepakankamai atsižvelgė į tai, jog žalą taip pat lėmė kitas pagrindinio reglamento 8 straipsnio 7 dalyje nurodytas veiksnys, t. y. pernelyg dideli, vadinasi, antikonkurencinio pobūdžio, atskaitymai už CD-R patentus.

A — *Skundžiamas sprendimas*

141. Skundžiamo sprendimo 260–279 punktuose Pirmosios instancijos teismas iš pradžių svarstė kaltinimą, kad Taryba neišnagrinėjo šio veiksnio. Šiuo klausimu jis konstatavo, kad atskaitymų poveikį Taryba bendrai išnagrinėjo ginčijamo reglamento 134 ir 135 konstatuojamosiose dalyse[60].

142. Toliau Pirmosios instancijos teismas svarstė kaltinimą, kad Taryba tinkamai neišnagrinėjo, ar šie tariamai antikonkurencinio pobūdžio atskaitymai nenutraukė priežastinio ryšio tarp atitinkamo importo ir žalos. Pirmo-

59 — Ginčijamo reglamento 166–169 punktuose nagrinėdama žalos atitaisymo lygį Taryba taip pat atsižvelgė ne į atsargų lygį, o į kainas.

60 — Žr. skundžiamo sprendimo 260–267 punktus.

sios instancijos teismas atmetė šį kaltinimą. Jis nemanė esant būtina nustatyti tikslų nagrinėjamo veiksnio poveikį. Iš tiesų Bendrijos institucijoms pakako konstatuoti, jog, nepaisant šio išorės veiksnio, subsidijuoto importo padaryta žala buvo didelė. Pirmosios instancijos teismas tinkamais pripažino Tarybos argumentus, kad atskaitymai buvo mokami ir iki importui pasiekiant aukštą lygį, todėl nustatyta Bendrijos gamintojų padėties neigiama raida negalėjo būti priskirta atskaitymų mokėjimui. Pirmosios instancijos teismas taip pat atsižvelgė į tai, kad tariamai antikonkurencinė praktika buvo nepriskirtina Bendrijos gamintojų veiksmams.

143. Galiausiai Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo kaltinimą, kad Taryba netinkamai įvertino žalą. Šiuo požiūriu Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad atskaitymus turėjo mokėti visi gamintojai, įskaitant apeliantę. Todėl jie negali paaiškinti Bendrijos ir subsidijuoto importo kainų skirtumo, taigi neturi jokio ryšio su dirbtinai sumažintu lygiu.

B — *Šalių pastabos*

144. Posėdyje *apeliantė* teigė, kad trečiasis apeliacinio skundo pagrindas yra priimtinas, nes ta sprendimo dalis, kurią šiuo pagrindu ginčija apeliantė, yra pakankamai aiškiai nurodyta šio pagrindo pavadinime.

145. Trečiuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė iš esmės teigia, kad vertindamas ginčijamą reglamentą Pirmosios instancijos teismas neteisingai aiškino pagrindinio reglamento 8 straipsnio 7 dalies svarbą. Pagal šią nuostatą kitų žinomų veiksnių žala neturi būti priskirta tariamai subsidijuotam importui. Nustačius ir kitų veiksnių, būtina išnagrinėti, ar žala būtų atsiradusi net ir nesant atitinkamų veiksnių ir koks būtų jos dydis. Tačiau tai, ar tokie veiksniai yra priskirtini Bendrijos pramonės veiksmams, yra nesvarbu.

146. *Tarybos* nuomone, šis apeliacinio skundo pagrindas yra akivaizdžiai nepriimtinas, nes apeliantė nepaaiškino, kurią sprendimo išvadą ginčija, o tik nurodė atskirus sprendimo punktus. Apeliantė taip pat nenurodo, kaip Pirmosios instancijos teismas pažeidė teisę.

147. Šis apeliacinio skundo pagrindas taip pat yra nepagrįstas. Pirmosios instancijos teismas teisingai taikė pagrindinio reglamento

8 straipsnio 7 dalį. Jis vadovavosi nusistovėjusia Bendrijos teismų praktika, pagal kurią priežastinis ryšys tarp subsidijuoto importo ir žalos turi būti patikrintas toliau nurodomais etapais.

148. Pirmiausia turi būti atliktas pozityvus testas ir nustatyta, ar subsidijuotas importas sukėlė žalą. Apie priežastinį ryšį galima spręsti net jeigu žalą lemia ne tik subsidijuotas importas, bet ir kiti veiksniai.

149. Toliau atliekamas neigiamas testas, siekiant nustatyti, ar kiti žinomi veiksniai galėjo nutraukti priežastinį ryšį tarp subsidijuoto importo ir žalos. Vis dėlto apie tokį nutrūkimą galima spręsti tik jeigu subsidijuoto importo poveikis žalai, palyginti su kitų veiksnių poveikiu, yra toks menkas, kad, atsižvelgiant į kitų veiksnių poveikį, nebegali būti laikomas svarbiu.

150. Tarybos nuomone, Pirmosios instancijos teismas teisingai išnagrinėjo, ar Bendrijos pramonė pati prisidėjo prie žalos. Galiausiai, apeliantė nenurodė, kokį poveikį žalai turėjo tariamai antikonkurencinio pobūdžio atskaitymai. Ji neįrodė, kodėl Pirmosios instancijos teismas neteisingai įvertino tam tikrus įrodymus.

151. *Komisija* taip pat mano, kad trečiasis apeliacinio skundo pagrindas yra nepriimtinas. Jos teigimu, apeliantė kvestionuoja tik skundžiamo sprendimo 272 punktą. Tačiau jis nėra lemiamas Pirmosios instancijos teismo argumentacijos elementas.

152. Ji taip pat nurodo, kad apeliantė neginčija Pirmosios instancijos teismo išvados skundžiamo sprendimo 272 punkte, kad tariamai antikonkurenciniai veiksmai nėra priskirtini Bendrijos gamintojams, todėl Bendrijos institucijos neprivalėjo į tai atsižvelgti.

C — *Teisinis vertinimas*

153. Kaip jau minėta[61], yra būtina tiksliai nurodyti tas sprendimo dalis, kurias apeliantė prašo panaikinti, ir tuos teisinius argumentus, kuriais yra grindžiamas toks prašymas.

154. Pirma, trečiojo apeliacinio skundo pagrindo pavadinimu apeliantė aiškiai leidžia suprasti, kad šis apeliacinio skundo pagrindas yra nukreiptas į tą skundžiamo sprendimo

61 — Šios išvados 26 punktas.

dalį, kurioje Pirmosios instancijos teismas atmetė penktąjį pagrindą. Todėl iš trečiojo apeliacinio skundo pagrindo pavadinimo yra aišku, kurią sprendimo dalį apeliantė ginčija (260–279 punktus). Reikia pripažinti, kad trečiojo apeliacinio skundo pagrindo argumentacijoje apeliantė iš tiesų mini tik skundžiamo sprendimo 272 punktą. Tačiau iš trečiojo apeliacinio skundo pagrindo pavadinimo yra pakankamai aišku, kuri sprendimo dalis yra ginčijama.

155. Antra, apeliantė yra pareiškusi, kad, jos nuomone, Pirmosios instancijos teismas, vertindamas ginčijamą reglamentą, nepakanka leido suprasti, kad kalbama apie žalos įvertinimą.

156. Todėl, mano nuomone, trečiasis apeliacinio skundo pagrindas yra priimtinas.

157. Apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teismą pažeidus pagrindinio reglamento 8 straipsnio 7 dalį. Pagrindinio reglamento 8 straipsnio 7 dalyje yra nustatyta, kad tuo pat metu taip pat turi būti nagrinėjami ir kiti, be subsidijuoto importo, žinomi veiksniai, darantys žalą Bendrijos pramonei, kad būtų užtikrinta, jog šių kitų veiksnių padaryta žala nepriskiriama subsidijuotam importui pagal 8 straipsnio 6 dalį. Šioje nuostatoje, pateikiant pavyzdį, nurodyta, kad, be kitų dalykų, šiame kontekste galima svarstyti prekybos apribojimus ir konkurenciją tarp trečiosios valstybės ir Bendrijos gamintojų.

158. Apeliantės nuomone, Pirmosios instancijos teismas pažeidė pagrindinio reglamento 8 straipsnio 7 dalį, nes nekvestionavo Tarybos išvadų ginčijamame reglamente dėl to, jog tariamai antikonkurenciniai atskaitymai nenutraukė priežastinio ryšio tarp subsidijuoto importo ir žalos (1). Be to, Pirmosios instancijos teismas padarė klaidą atmesdamas jos kaltinimą, kad vertinant žalą turėjo būti atsižvelgta į atskaitymų poveikį (2).

1. Atskaitymų poveikis priežastiniam ryšiui

159. Kaip Pirmosios instancijos teismas teisingai nurodė skundžiamo sprendimo 269 punkte, analizuojant priežastinį ryšį tarp subsidijuoto importo ir žalos būtina išnagrinėti, ar kiti veiksniai buvo tokie, kad nutrauktų priežastinį ryšį tarp nagrinėjamo importo ir Bendrijos pramonei padarytos žalos[62].

62 — Žr. 1995 m. liepos 14 d. Sprendimą *Koyo Seiko prieš Tarybą* (T-166/94, Rink. p. II-2129, 81 punktas); 1998 m. sausio 29 d. Sprendimą *Sinochem prieš Tarybą* (T-97/95, Rink. p. II-85, 98 punktas) ir 1999 m. gruodžio 15 d. Sprendimą *Petrotub ir Republica prieš Tarybą* (sujungtos bylos T-33/98 ir T-34/98, Rink. p. II-3837, 176 punktas).

160. Kaip teisingai nusprendė Pirmos instancijos teismas[63], šiame kontekste nėra būtina nustatyti tikslų nagrinėjamo veiksnio poveikį ir į jį atsižvelgti. Tokio tyrimo tikslais pakanka konstatuoti, kad, nepaisant nagrinėjamo veiksnio, subsidijuoto importo padaryta žala buvo didelė. Taip yra dėl tos priežasties, kad pagal pagrindinį reglamentą nėra reikalaujama, jog subsidijuotas importas būtų pagrindinė žalos priežastis, todėl kompensacinio mokesčio įvedimas taip pat yra leidžiamas tais atvejais, kai žala kyla dėl kelių veiksnių[64].

161. Taigi neįžvelgiu jokių teisinių klaidų, susijusių su Pirmosios instancijos teismo taikytu teisinio vertinimo kriterijumi. Toliau nagrinėsiu, ar šis teismas nepadarė klaidos, taikydamas šį teisinio vertinimo kriterijų.

162. Taryba nustatė, kad atskaitymus turėjo mokėti visi CD-R gamintojai ir kad gamintojai turėjo mokėti šiuos atskaitymus dar iki to laikotarpio, per kurį atsirado Tarybos nustatyta žala. Taryba taip pat atsižvelgė į tai, kad importo iš Indijos pateikimas į rinką ir Tarybos nustatyta žala Bendrijos pramonei sutapo laiko atžvilgiu. Remdamasi būtent šiomis išvadomis Taryba nusprendė, kad atskaitymai negalėjo nutraukti priežastinio ryšio tarp subsidijuoto importo ir žalos[65].

163. Nagrinėjant bylą Pirmosios instancijos teisme apeliantė nepagrindė savo argumentų dėl minėtos Tarybos išvados klaidingumo. Ji paprasčiausia rėmėsi tuo, kad iš sprendimo *Mukand*[66] išplaukia, jog Bendrijos institucijos privalo nustatyti tikslų atskaitymų poveikį.

164. Tačiau sprendimas *Mukand* yra susijęs tik su tais atvejais, kai atitinkamos Bendrijos gamintojų produkcijos kainas neigiamai veikia galbūt antikonkurencinė pačios Bendrijos gamintojų praktika, o ne atitinkamą produkciją į Bendriją importuojančių gamintojų kainos[67]. Jeigu tokiomis aplinkybėmis išvada dėl žalos yra ypač grindžiama tuo, kad

63 — Žr. skundžiamo sprendimo 269 punktą.

64 — Žr. 1998 m. spalio 5 d. Sprendimą *Canon ir kiti prieš Tarybą* (sujungtos bylos 277/85 ir 300/85, Rink. p. 5731, 62 punktas), kuriame lyginama su ankstesnėmis taisyklėmis. Skirtingai nei pagal ankstesnę teisinę padėtį, išplaukiančią iš 1984 m. liepos 23 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2176/84 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina arba subsidijuoto importo iš Europos Ekonominės Bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 201, p. 1), iš dalies pakeisto 1984 m. rugpjūčio 24 d. (OL L 227, p. 35), reikalavimo, kad nustatant kompensacinius mokesčius subsidijuotas importas būtų pagrindinė žalos atsiradimo priežastis, nebėra. Žr. šiuo požiūriu W. Müller, N. Khan, H.-A. Neumann (minėti 17 išnašoje), 3.96 punktą.

65 — Žr. ginčijamo reglamento 134 konstatuojamąją dalį.

66 — 2001 m. rugsėjo 19 d. Sprendimas *Mukand ir kiti prieš Tarybą* (T-58/99, Rink. p. II-2521).

67 — Sprendimas *Mukand ir kiti prieš Tarybą* (minėtas 66 išnašoje, būtent 46–48 ir 52–55 punktai).

subsidijuotų importuojamų prekių kainos buvo žemesnės nei Bendrijoje pagamintų prekių, tai akivaizdu, kad tokia praktika, kai dirbtinai padidinamos Bendrijoje pagamintų gaminių kainos, gali būti laikoma leidžiančia abejoti priežastiniu ryšiu tarp subsidijuoto importo ir žalos[68].

166. Todėl neįžvelgiu jokių teisės klaidų, susijusių su tuo, kaip Pirmosios instancijos teismas šiuo atveju taikė teisinio vertinimo kriterijų.

2. Žalos įvertinimas

165. Vis dėlto esant tokioms aplinkybėms kaip nagrinėjamoje byloje, kai tariamai antikonkurencinio pobūdžio atskaitymus turėjo mokėti visi gamintojai, galimybė, kad buvo nutraukta priežastinio ryšio grandinė, nėra akivaizdi. Taip yra ypač dėl to, kad Taryba nustatė, jog atskaitymai buvo mokami ir anksčiau, o nustatytos žalos (kainų sumažėjimo) laikas sutapo su subsidijuotų prekių patekimo į Bendrijos rinką momentu. Taigi atsižvelgdama į tai apeliantė turėjo pagrįsti savo argumentus ir įrodyti, kodėl tariamai antikonkurencinio pobūdžio atskaitymų nustatymas nutraukia Tarybos įtariamą priežastinį ryšį[69]. Kadangi apeliantė to nepadarė, negalima kaltinti Pirmosios instancijos teismo, kad šis palaiko Tarybos išvadas[70].

167. Kalbėdamas apie žalos įvertinimą Pirmosios instancijos teismas pareiškė, kad, skirtingai nuo sprendimo *Mukand* aplinkybių, nagrinėjamu atveju tariamas antikonkurencinis elgesys turėjo poveikį visiems gamintojams. Todėl atskaitymai neturėjo jokio poveikio tiems veiksniams, į kuriuos buvo atsižvelgta apskaičiuojant dirbtinio sumažinimo lygį. Dėl šios priežasties Taryba turėjo teisę daryti prielaidą, kad aptariamas veiksnys negalėjo paaiškinti Bendrijos ir Indijos kainų skirtumo[71].

168. Šiame kontekste pirmiausia reikia pažymėti, kad žalos Bendrijos pramonei nustatymas nėra tik reikalavimas, būtinas norint

68 — Sprendimas *Mukand ir kiti prieš Tarybą* (minėtas 66 išnašoje, 46 punktas). Žr. taip pat sprendimą *AGST Draht- und Biegetechnik* (minėtas 15 išnašoje, 45–54 punktai), pagal kurį būtina įrodyti, kokiu mastu dirbtinai didelės kainos vienoje rinkoje galėjo turėti įtakos kitai rinkai.

69 — Žr. sprendimą *AGST Draht- und Biegetechnik* (minėtas 15 išnašoje, 45–54 punktai).

70 — Žr. šios išvados 25 punktą.

71 — Žr. skundžiamo sprendimo 274 punktą.

kompensaciniais mokesčiais apmokestinti subsidijuotą importą[72]; žalos nustatymas taip pat gali turėti reikšmės apskaičiuojant kompensacinio mokesčio *dydį*.

169. Pagal pagrindinio reglamento 15 straipsnio 1 dalies trečiąjį sakinį kompensacinis mokestis negali viršyti kompensuotinų subsidijų, tačiau turi būti mažesnis, jei tokio mažesnio mokesčio pakaks Bendrijos pramonės patirtai žalai atitaisyti (vadinamoji „lesser duty“ taisyklė). Todėl pagal šią „lesser duty“ taisyklę subsidijos skirtumas yra lyginamas su žalos atitaisymo lygiu. Tuo atveju, jei žalos atitaisymo lygis yra žemesnis nei subsidijos skirtumas, turėtų būti skiriamas tik tokio dydžio kompensacinis mokestis, kuris atitinka žalos atitaisymo lygį.

170. „Lesser duty“ taisyklės tikslas yra garantuoti, kad saugant Bendrijos pramonę kompensacija būtų mokama tik už subsidijuoto importo turimą konkurencinį pranašumą. Taigi „lesser duty“ taisykle siekiama sušvelninti prieštaravimus, kylančius tarp, viena vertus, koncepcijos, pagal kurią Bendrijos pramonei taikoma prekybos apsauga nuo subsidijuoto importo, ir, kita vertus, mažiausių galimų atitinkamų gaminių kainų vartotojams Bendrijoje. Subsidijuoto importo kainos kompensaciniu mokesčiu turėtų būti didinamos tik tiek, kiek reikia siekiant apsaugoti Bendrijos pramonę. Tačiau kompensaciniais mokesčiais neturėtų būti suteikiama Bendrijos pramonei didesnio konkurencinio pranašumo prieš subsidijuotą importą.

171. Turint omenyje „lesser duty“ taisyklės tikslą, tampa aišku, kad atsižvelgiant į kitus veiksnius pagrindinio reglamento 8 straipsnio 7 dalies prasme pagal „lesser duty“ taisyklę tinkamu gali būti laikomas ir siauresnis „filtravimo“ procesas negu tais atvejais, kai yra nagrinėjama, ar kitas veiksnys nenutraukia priežastinio ryšio tarp subsidijuoto importo ir žalos. Kadangi kompensacinius mokesčius įmanoma nustatyti net ir tais atvejais, kai žalą sukelia keli veiksniai, atliekant priežastinio ryšio tyrimą pakanka taikyti pirmiau apibūdintą „stambesnį filtrą“[73]. Šiame kontekste nebūtina nustatyti tikslų nagrinėjamo veiksnio poveikį ir į jį atsižvelgti. Tačiau net ir tokiu atveju „lesser duty“ taisyklės tikslas yra nesuteikti Bendrijos pramonei daugiau apsaugos, negu būtina. Todėl skaičiuojant žalos atitaisymo lygį gali reikėti atsižvelgti į tuos veiksnius, kurie, nors ir nenutraukia priežastinio ryšio tarp subsidijuoto importo ir žalos, tačiau, nepaisant to,

72 — Kompensacinis mokestis negali būti nustatytas, jeigu subsidijuotas importas nesukėlė jokios žalos, nes priežastinį ryšį tarp subsidijuoto importo ir žalos nutraukė kitas veiksnys. Šį klausimą jau esu nagrinėjusi (šios išvados 159–166 punktai).

73 — Žr. šios išvados 159–166 punktus.

gali daryti poveikį žalos atitaisymo lygiui. Šiuo požiūriu skaičiuojant žalos atitaisymo lygį gali reikėti taikyti „smulkesnį filtrą“ nei tais atvejais, kai nagrinėjamas priežastinis ryšys[74].

172. Vis dėlto reikia atminti, kad, kaip minėta pirmiau, komercinių duomenų, reikalingų prekybos apsaugos priemonėms priimti, nustatymas ir įvertinimas yra sudėtinga užduotis ir kad dėl to Bendrijos institucijos šioje srityje turi plačią diskreciją[75].

173. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, toliau reikėtų aptarti, ar Pirmosios instancijos teismas tinkamai atsižvelgė į tariamai pernelyg didelius atskaitymus, kai nagrinėjo, kaip Taryba naudojosi savo diskrecija skaičiuodama žalos atitaisymo lygį ir taikydama „lesser duty“ taisyklę.

74 — Žr. K. Adamantopoulos, M. J. Pereyra „EU Antisubsidy Law & Practice“, 2-asis leidimas, Sweet & Maxwell, 2007, 6-039 punktas; W. Müller, N. Khan, H.-A. Neumann (minėti 17 išnašoje), 14.3 punktas, kur pasakyta, kad apskaičiuojant žalos atitaisymo ribą kiti veiksniai turi būti pašalinti.

75 — Žr. šios išvados 23 punktą. Šiuo požiūriu taip pat reikėtų atsižvelgti į tai, kad pagal pagrindinio reglamento 15 straipsnio 1 dalies trečiojo sakinio versijas kai kuriomis kalbomis faktinis „lesser duty“ taisyklės taikymas žalos atitaisymo lygiui, matyt, yra Bendrijos institucijų diskrecijos klausimas: žr., pavyzdžiui, versijas anglų („should“) arba vokiečių („sollte“) kalbomis. Pagal kitų kalbų versijas, pavyzdžiui, prancūzų k. („doit“), ispanų k. („será“) ir slovėnų k. („mora“), tai nebūtinai reiškia diskreciją. Vis dėlto tai, kad pagal Sutarties dėl specialiųjų rinkos protekcinių (apsaugos) priemonių (OL L 336, 1994, p. 184; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 21 t., p. 274) 19 straipsnio 2 dalį „lesser duty“ taisyklės taikymas žalos atitaisymo lygiui, nors ir pageidautinas, nėra privalomas, mano nuomone, yra svarus patvirtinimas, kad Bendrijos institucijos iš tiesų turi „lesser duty“ taisyklės taikymo diskreciją.

174. Šiame kontekste visų pirma reikėtų paminėti, kad anksčiau teisės doktrinoje neretai buvo minimas pavojus, jog prekybos apsaugos priemonių nustatymo procedūrose neįvertinus Europos konkurencijos teisės pažeidimų gali būti pažeisti Sutarčių tikslai konkurencijos teisės srityje[76].

175. Tais atvejais, kai iš trečiųjų valstybių importuojamų gaminių kainos yra lyginamos su dirbtinai dėl antikonkurencinės praktikos padidintomis Bendrijos gamintojų kainomis, iš tiesų kyla pavojus nustatyti pernelyg aukštą ribą, skirtą subsidijuoto importo konkurenciniam pranašumui pašalinti. Pernelyg aukštas žalos atitaisymo lygis yra žalingas atitinkamo gaminio vartotojams; jos nepagrindžia ir poreikis apsaugoti Bendrijos pramonę.

176. Vis dėlto, mano nuomone, tai dar nereiškia, kad visais atvejais, kai tariamai antikonkurencinis elgesys turi poveikį kainoms, Taryba privalo atsižvelgti į tokį elgesį skaičiuodama žalos atitaisymo ribą ir realizuodama savo diskreciją. Aš nemanau esant reikalinga, kad skaičiuodama žalos atitaisymo ribą Taryba atsižvelgtų į tokį

76 — J. Temple Lang sprendimo *Mukand* komentaras, *Common Market Law Review*, 2002, p. 633 ir paskesni, p. 635; J. Branton „Trade Law Meets Antitrust in the European Court: Judgement in Mukand v. Council“, *International Trade Law Review*, 2001, p. 184 ir paskesni; M. Clough „Conflicts between EEC Anti-dumping and Competition Law“, *European Competition Law Review*, 1992, p. 222 ir paskesni.

elgesį, ypač kai tariamai antikonkurencinis elgesys turi poveikio visiems atitinkamiems gamintojams. Tokiu atveju atskaitymų mokėjimas yra visus gamintojus veikianti jų veiklos sąlyga. Atsižvelgiant į šias sąlygas, Bendrijos pramonei yra pagrįstai reikalinga apsauga nuo subsidijuoto importo, teikiama kompensacinių mokesčių forma, nebent toks elgesys būtų priskirtinas pačiai Bendrijos pramonei.

177. Nagrinėjamoje byloje Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 274 punkte atsižvelgė į tai, kad tariamai antikonkurencinio pobūdžio atskaitymus turėjo mokėti visi CD-R gamintojai ir kad tariamai antikonkurencinis elgesys negalėjo būti priskirtinas Bendrijos pramonei. Todėl Pirmosios instancijos teismas galėjo skundžiamo sprendimo 275 punkte teisingai konstatuoti, kad tariamai pernelyg dideli atskaitymai negalėjo paveikti dirbtinio sumažinimo lygio ir kad kritika negali būti nukreipta į Tarybos išvadą ginčijamo reglamento 134 konstatuojamojoje dalyje.

D — *Išvada*

178. Taigi atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti ir visą trečiąjį apeliacinio skundo pagrindą.

IX — Išvada dėl teisinio vertinimo

179. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, apeliacinis skundas yra nepagrįstas. Todėl jis visas turi būti atmestas.

X — Išlaidos

180. Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi, mano nuomone, apeliantė pralaimėjo bylą, jai turi būti nurodyta padengti bylinėjimosi išlaidas.

181. Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 4 dalį, taip pat taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, Komisijai turi būti nurodyta padengti savo išlaidas.

XI — Išvada

182. Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui:

— atmesti apeliacinį skundą,

— nurodyti apeliantei padengti bylinėjimosi išlaidas,

— nurodyti Komisijai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.